Ateitis

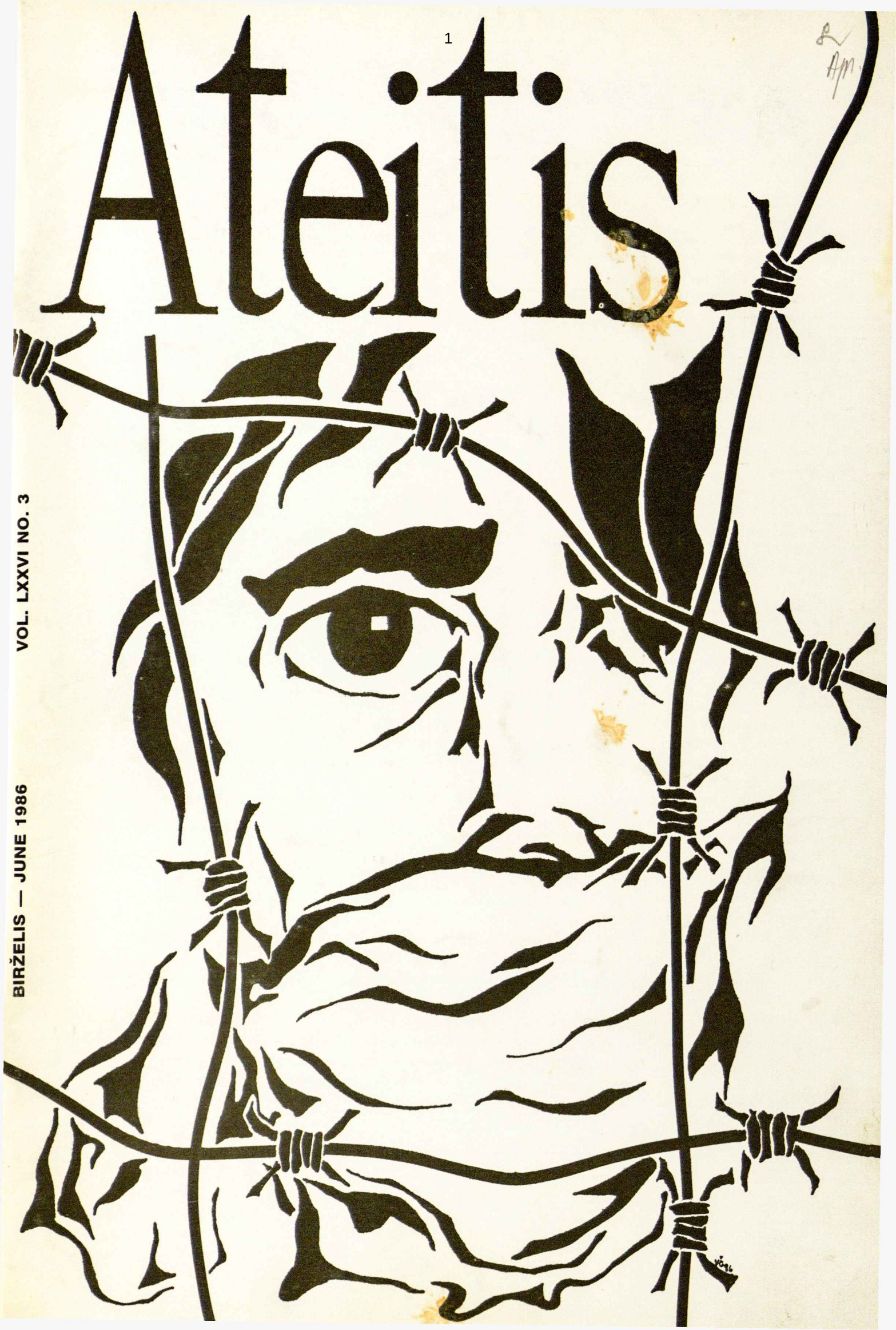

VOL. LXXVI NO. 3
BIRŽELIS — JUNE 1986

ATEITIS

ATEITININKŲ FEDERACIJOS LEIDŽIAMAS
KATALIKIŠKOS-LIETUVIŠKOS
ORIENTACIJOS ŽURNALAS

BIRŽELIS — JUNE 1986

VOL. LXXVI NO. 3

Jurgis Krasnickas 1
Tebūnie tau lengva 2
Geležinkelis 3
Algis Sodonis
Apie Julių Sasnauską 4
Linas Daukša
Kaip rašyti kaliniui 5
Linas Daukša
Daina 6
Brolių Tautkų
Daina 7
Brolių Tautkų
Milžinų šalis 8
Aurelija Paukštienė
Studentų ateitininkų mintys 9
„Neišaugti iš kūrybingų jaunystės metų" 10
Pasikalbėjimas su poetu Bernardu Brazdžioniu
Visuose pasaulio kampuose 13
Milda Palubinskaitė
Mūsų priešas 14
Aldas Kriaučiūnas
Svarstymas 15
L.Š.
Lituanistinis seminaras — Lietuvių Brigadoon 16
Ginta Palubinskaitė
Viktutė Venclovaitė tvirtai žengia į meno pasaulį 18
Dalytė Trotman
Pokalbis su kun. Stasiu Yla 21
Darius Čuplinskas
Smėlio grūdelis karste 24
Prieblanda
Eilėrasčiai 25
Gailės eilėraštis 26
Svyruojanti veikla 27
Rūta Sidrytė

Tęsinys viršelio trečiame puslapyje

Šį numerį suredagavo Los Angeles studentų ateitininkų draugovės nariai: Dalytė Trotman, Gailė Radvenytė, Arnoldas Kungys, Rima Navickaitė, Kovas, Milda ir Ginta Palubinskai. Vyriausia redaktorė: Ginta Palubinskaitė.

Nuotraukos: Linas Daukša, Arnoldas Kungys, Eglė Lesniauskaitė, Aidas, Kovas ir Ginta Palubinskai, Rimas ir Zita Prakapai, Gailė Radvenytė, Rūta Sidrytė, Henrikas ir Laura Šatinskai, Dalytė Trotman, Viktutė Venclovaitė ir V. Virzgrida.

ADMINISTRATORIUS: Juozas Polikaitis, 7235 South Sacramento Ave., Chicago, IL 60629, USA. Tel.: (312) 434-2243.

Spaudos darbus atlieka Draugo spaustuvė Chicagoje. Leidžia Ateitininkų Federacija. Prenumerata metams JAV ir Kanadoje — 12.00 dol.; garbės prenumerata — 20.00 dol., susipažinimui 9.00 dol.; kituose kraštuose — 9.00 dol., išskyrus Pietų Ameriką (7.00 dol.).

ATEITIS (USPS 035-440) — a magazine published bi-monthly, by the Lithuanian Roman Catholic Federation Ateitis, Inc. Business address: 7235 S. Sacramento Ave., Chicago, IL 60629 USA. Yearly subscription in the US and Canada $12.00. Single copy $2.00. Second class postage paid at Chicago, Illinois.

© 1986 by the Lithuanian Roman Catholic Federation Ateitis. All rights reserverd.

Jurg. Krasnickas

Ateitininkų obalsis „Visa atnaujinti Kristuje" ateitininkui uždeda pareigą ne vien tik pačiam tobulintis, bet nasirūpinti ir viso gyvenmo tobulinimu. Ateitininkas negali apsiriboti tik savimi. Jis turi akylai sekti, kas vyksta jį apsupančiame gyvenime, turi pažinti jo ydas, netobulybes ir turi dėti visas pastangas, kad tas ydas, netobulybes iš gyvenmo prašalinti. Kiekvienas nuoseklus ateitininkas turi būti drauge ir didelis visuomenininkas. Gyvenimo ydos, tai ateitininko ydos, gyvenimo žaizdos, tai ateitininko žaizdos, nes ateitininkų obalsis iš ateitininko reikalauja ne tik prašalinti visas savo paties netobulybes, bet ir visą gyvenimą padaryti tobulą.

K. Š.

(Ištrauka iš **Jurgio Krasnicko,** psl. 71)

LI... N... NĖ
M... ...DO
BI... ...OTEKA

Tebūnie Tau Lengva Gimtoji Žemė...

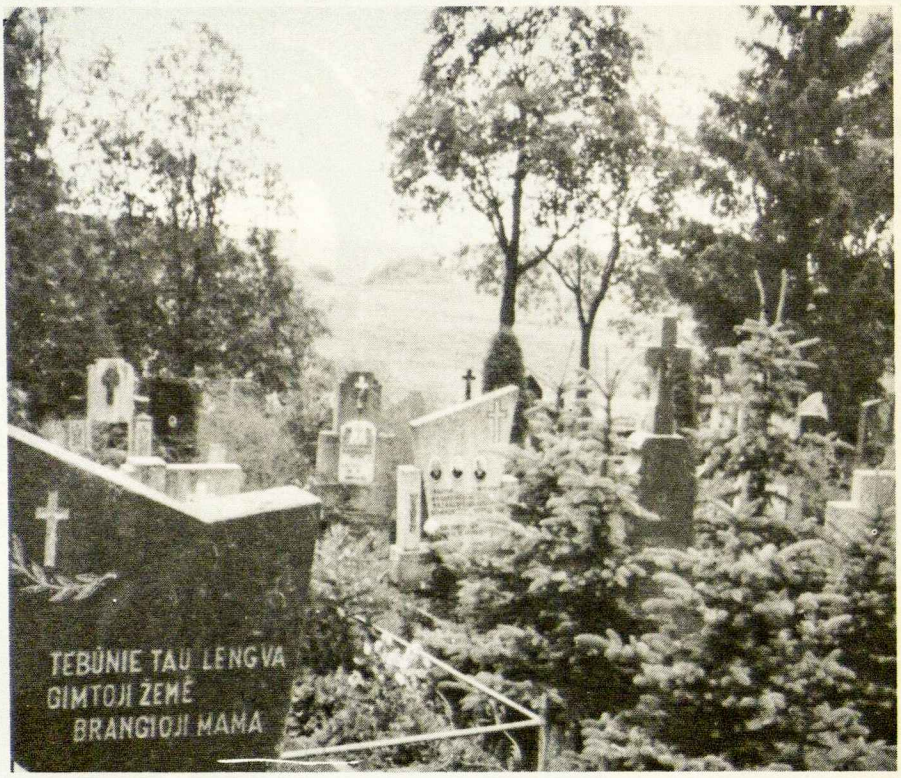

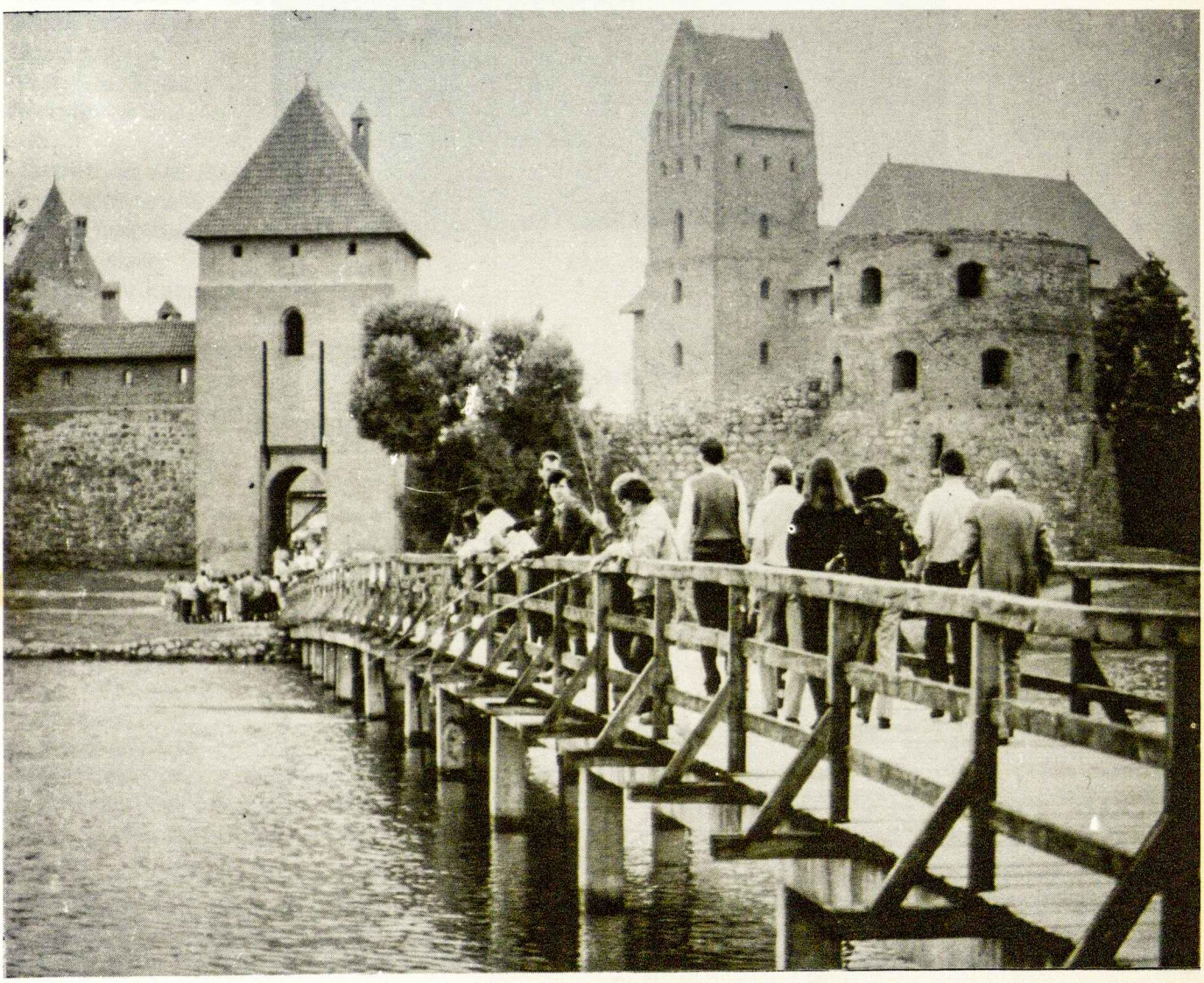

GELEŽINKELIS

Algis Sodonis

Europoj, ypač rytuose traukinio stotys turi tiek daug reikšmės; traukinys ne tik yra pagrindinis keliavimo būdas, bet ir simbolizuoja susijungimą ir susisiekimą su tolimu nepaliečiamu pasauliu. Ne atsitiktinai, man rodos, esu matęs daug žmonių laimingai piknikaujant prie geležinkelio, man bekeliaujant per Lenkiją link Lietuvos. Tokiuose kraštuose, kur keliavimas griežtai apribotas, galima tik svajoti, kad šitas geležinkelis be pertraukos veda į Paryžių, ar Romą, ar... Tiesa, ne tik jie svajoja, bet ir aš ne retai esu galvojęs: šitas geležinkelis veda į Berlyną, į Varšuvą, į Vilnių. Norisi tikėtis, kad galėčiau netyčia įlipti ne į tą vagoną ir atsidurti atsitiktinai Lietuvoj. Deja dabar apie tai galima tik svajoti.

* * *

Sėdžiu traukiny ir jaučiuos lyg apsvaigęs, lyg matau viską per kieno kito akis. Dalinai esu laimingas ir jaučiuos atsileidęs; po tiek savaičių Lietuvoj, nors ir galima daug apsiprasti, pradedi trokšti laisvės. Dalinai ir liūdna; kas žino, kada vėl susitiksiu su savo draugais, kada vėl jausiuos taip jaukiai ir ramiai. Sunku palikti tokią vietą, kuri taip dosniai ir vaišingai priima ir taip atnaujina sielą.

Sėdėdamas karštam vagone, labai pastebiu bėgių smalos ir garvežio dūmų kvapą. Sunku man tikėti viską, ką esu daręs, matęs ir pergyvenęs per šias kelias savaites; jaučiuos lyg tai esu sapne ir nenoriu atsibusti. Prisimenu visokiausių pasikalbėjimų su giminėm ir draugais, su vietiniais ir mūsiškiais. Kartais nemaloniai jaučiaus, lyg turėjau pareigą apginti savo kraštą, atsakinėdamas į klausimus apie bedarbystę, neturtingus ar benamius žmones Amerikoj. Kartais norėjau apginti Lietuvą, parodyti, ką aš tikrai matau gerą ir sveiką Lietuvoj, ko mažai kitur matau: gyvą ryšį su neapteršta gamta, gražią ir nepaprastai jaukią lietuvišką dvasią išsireiškiančią daina, patenkintu paprastumu, ir nuoširdžiu vaišingumu — šitokie bruožai padarė Lietuvą man tokią mielą ir artimą kaip niekur kitur.

Su vietiniais draugais, kiek kartų mes laisvai bendravom, dainavom ir šokom. Jokia jėga negalėjo sulaikyti mūsų laisvos ir laimingos dvasios. Prisimenu, kaip susidraugavom su liaudies dainų ir šokių ansambliu. Iš pradžių buvo jo pareiga pasirodyti mums, padainuoti, ir būti draugiškam. Vėliau ansamblietė prisipažino, jog baisiai nustebo, kad mes buvom tokie lietuviški! Jie dar daugiau nustebo, kad mes taip gerai šokom! (Juk tai maža dalis jaunimo šoka tautinius šokius Lietuvoj). Mes turėjom nepaprastai daug bendro — gal ne aplinkybes ar galimybes, bet viltį, būdą... vienu žodžiu, dvasią.

Mes vienas kitą dvasiniai atnaujinom, sužinodami, jog mes tos pačios dvasios. Mūsų skirtumai nėra esminiai, nes je tik aplinkiniai ir turim mažai pasirinkimo kas liečia tas aplinkybes. Kolei mes to pačio siekiam ir vieną kitą įvertinam, stipriai tebegyvuoja lietuviška dvasia.

* * *

Vagone matau sėdinčius vokiečius skersai nuo manęs, bet jų balsų beveik negirdžiu, būdamas pasimetęs savo mintyse. Galvoju, gal kada nors sugrįšiu į šią vietą ir vėl patirsiu mielą Lietuvą.

Ne... gal ne tai esmė, o svarbu, kaip patirsiu ir sukursiu savo Lietuvą sugrįžęs į namus.

APIE JULIŲ SASNAUSKĄ

Julius Sasnauskas, būdamas dvidešimt metų amžiaus, buvo nuteistas sovietinės valdžios metams su puse griežto režimo stovyklos ir penkiems metams tremties. Jo nusikaltimai buvo, kad jis dalyvavo spaudos konferencijoj su korespondentais iš Vakarų, organizavo peticiją protestuodamas prieš politinių kalinių areštus ir redagavo pogrindžio leidinį, „Vytis".

Po šešių su puse metų arešto, Julius šių metų birželio mėnesį grįš atgal į namus, Vilniuje.

Sibire — tremtyje — Julius dirba kūriku katilinėje. Laisvu laiku jis skaito, rašo, klauso muzikos ir gilina savo anglų kalbos žinias.

Julius yra rašęs, kad Sibiras yra blyškus, šaltas ir nemalonus kraštas. Žiemos šalčiai kartais spaudžia iki 50° C žemiau nulio. Vasaros būna trumpos.

Nors Julius yra toli nuo vakarų, ir net toli nuo Lietuvos, jis domėjosi išeivijos lietuviais, ypač jaunimo veikla. Pavyzdžiui, vienam laiške Julius yra klausęs ar Kanados lietuvių jaunimas buvo dalyvavęs kelionėje ant laivo, „Baltic Star", ir protestuose Kopenhagoje aną vasarą.

Laiškuose matosi, kad Julius yra jau labai pasiilgęs draugų, šeimos ir Vilniaus. Šitie paskutiniai žiemos mėnesiai prieš laisvę atgaunant jam turbūt yra ypatingai sunkūs iškentėt.

Julius, būdamas studentu Vilniuje, dirbo lietuvybei nežiūrėdamas, kad jis galėjo patekti į tą pačią padėtį, kaip tie politiniai kaliniai, kuriems jis organizavo išlaisvinimo peticijas.

Mes, jaunimas gyvendamas laisvame krašte, turime rimtai pagalvot ar mes norim — ar mes turim tą patį pasiryžimą — Lietuvai kovoti, kaip turi Julius kentėdamas Sibire.

Linas Daukša
Toronto draugovės narys

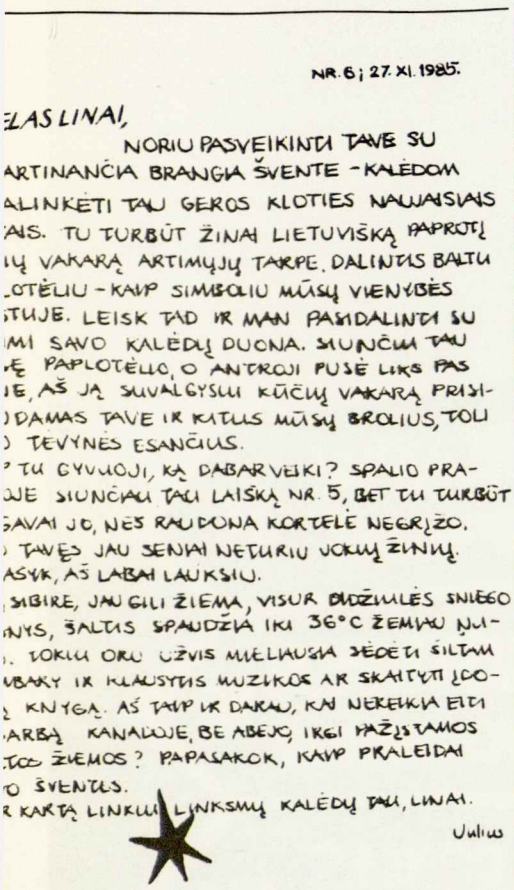

NR. 6 ; 27. XI. 1985.

ELAS LINAI,

NORIU PASVEIKINTI TAVE SU ARTINANČIA BRANGIA ŠVENTE - KALĖDOM ALINKĖTI TAU GEROS KLOTIES NAUJAISIAIS AIS. TU TURBŪT ŽINAI LIETUVIŠKĄ PAPROTĮ IŲ VAKARĄ ARTIMŲJŲ TARPE. DALINTIS BALTU LOTĖLIU - KAIP SIMBOLIU MŪSŲ VIENYBĖS TUJE. LEISK TAD IR MAN PASIDALINTI SU MI SAVO KALĖDŲ DUONA. SIUNČIAU TAU Ę PAPLOTĖLIO, O ANTROJI PUSĖ LIKO PAS IE, AŠ JĄ SUVALGYSIU KŪČIŲ VAKARĄ PRISI- DAMAS TAVE IR KATUS MŪSŲ BROLIUS, TOLI TĖVYNĖS ESANČIUS.

TU GYVUOJI, KĄ DABAR VEIKI? SPALIO PRA- JE SIUNČIAU TAU LAIŠKĄ NR. 5, BET TU TURBŪT AVAI JO, NES RAUDONA KORTELĖ NEGRĮŽO. TAVĘS JAU SENAI NETURIU JOKIŲ ŽINIŲ. AŠYK, AŠ LABAI LAUKSIU.

SIBIRE, JAU GILI ŽIEMA, VISUR BUDŽIULĖS SNIEGO NYS, ŠALTIS SPAUDŽIA IKI 36°C ŽEMIAU NU- . TOKIU ORU UŽVIS MIELIAUSIA SĖDĖTI ŠILTAM UBAKY IR KLAUSYTIS MUZIKOS AR SKAITYTI ĮDO- KNYGĄ. AŠ TAIP IR DARAU, KAI NEREIKIA EITI ARBĄ KANALIZUOJE, BE ABEJO, IKGI PAŽĮSTAMOS TOO ŽIEMOS? PAPASAKOK, KAIP PRALEIDAI O ŠVENTES.

R KARTĄ LINKIU LINKSMŲ KALĖDŲ TAU, LINAI.

Uulius

KAIP RAŠYT LAIŠKĄ KALINIUI

Aš asmeniškai išgirdau apie Julių Sasnauską kai Toronto Moksleivių kuopa rašė laiškus kaliniams. Aš parašiau Juliui laišką. Už mėnesio su puse, Julius atrašė laišką ir dabar mes stengiamės kiek galim susirašinėt. Ne visus laiškus gauna Sibire, ir ne visi grįžta. Apie trečdalis „dingsta". Bet, tie laiškai, kuriuos mes gaunam yra labai įvertinami.

Siunčiant laišką kaliniui, nenusivilkit, jei kalinys negauna laiško. Tie žmonės, kurie „prižiūri" kalinius, gavę laiškus žino, kad yra žmonių, kurie rūpinasi kalinių padėtim.

Dėl atsargos, laiškus numeruokit ir užregistruokit su raudona „A.R." kortele, kurią kalinys turės pasirašyt gaunant laišką. Šitaip jūs žinosit, kuriuos laiškus kalinys gavo ir kurių negavo.

Atsiminkite, kad jūsų tikslas, rašant kaliniui yra moraliniai paremti jį/ją ir parodyt, kad yra žmonių, kurie jais rūpinasi. Taigi, rašykite laišką draugiškai — asmeniškai, nuotaikingai, juokingai–lyg artimam draugui Nesirūpinkit per daug apie gramatines klaidas. Kalinys įvertins jūsų pastangas.

Laiškus galima rašyti ranka arba mašinėle, anglų kalba ar lietuvių kalba, liečiant religines temas, cituojant Šventą Raštą, poeziją ir panašiai. Laiško tema gali būti apie mokslą, darbą, laisvalaikio užsiėmimus, kelionių įspūdžius, savo siekius ir taip toliau. Kreipkite dėmesį, kad neminėtumėt organizacijų, politinių įsitikinimų ir nekritikuokit Sovietų sistemos. Adresuokite laišką aiškiai, ranka, o ne mašinėle. Savo adresą užrašykit kitoj pusėj.

Šitie kaliniai yra dabartinės Lietuvos herojai. Mes gyvendami laisvuose kraštuose galime palengvinti jų kančią kalėjimuose, psichiatrinėse ligoninėse ir tremtyje, paskirdami dešimt ar penkiolika minučių parašyt trumpus sveikinimus švenčių ir gimtadienio dienos progomis. Yra daug geriau parašyti nors keletą žodžių negu visai nieko neparašyti.

* * *

Daugiau žinių apie kalinius ir kalinių sąrašus galima gauti iš
Lithuanian Information Center
351 Highland Blvd.
Brooklyn, N.Y. 111207, USA

Linas Daukša

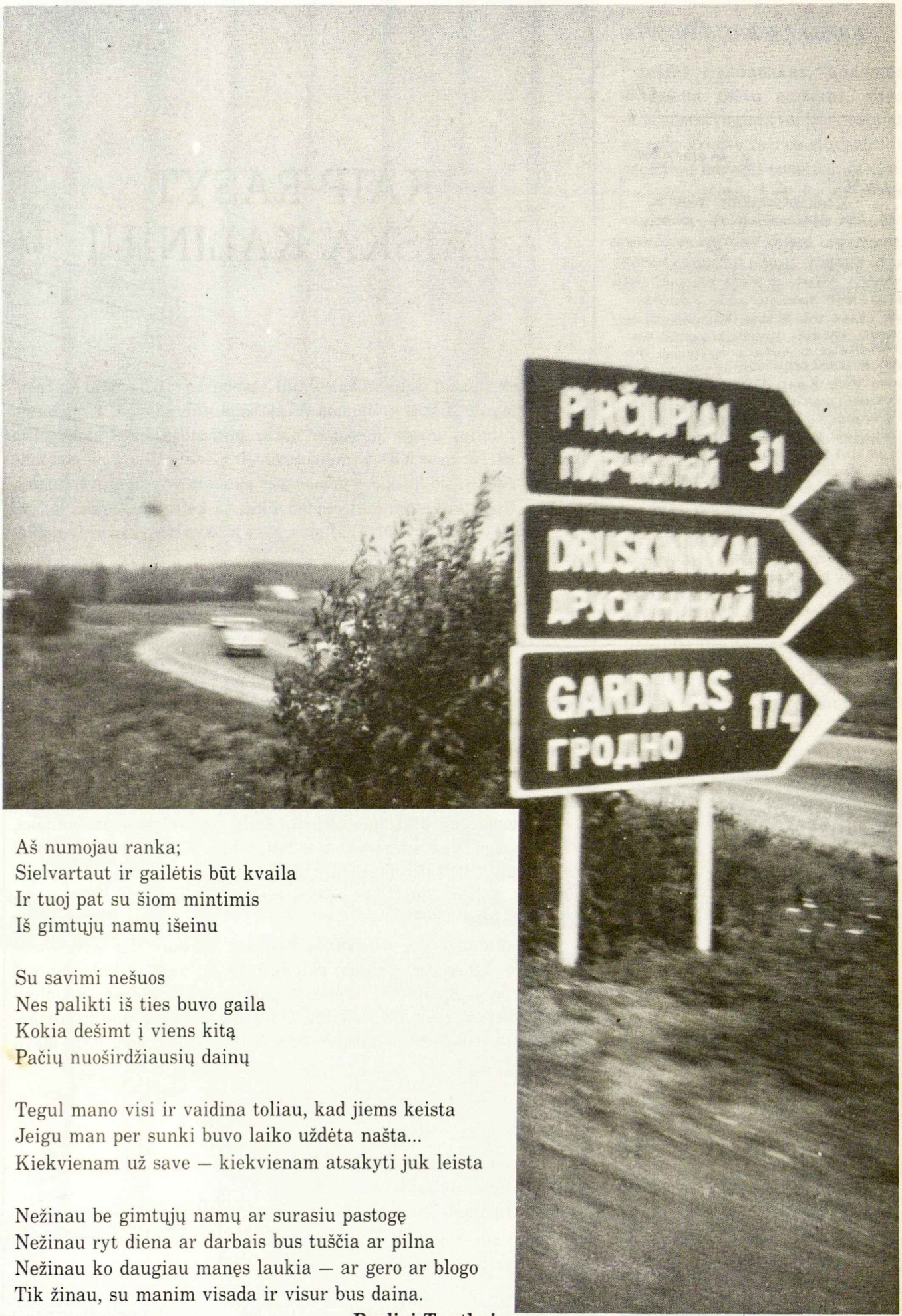

Aš numojau ranka;
Sielvartaut ir gailėtis būt kvaila
Ir tuoj pat su šiom mintimis
Iš gimtųjų namų išeinu

Su savimi nešuos
Nes palikti iš ties buvo gaila
Kokia dešimt į viens kitą
Pačių nuoširdžiausių dainų

Tegul mano visi ir vaidina toliau, kad jiems keista
Jeigu man per sunki buvo laiko uždėta našta...
Kiekvienam už save — kiekvienam atsakyti juk leista

Nežinau be gimtųjų namų ar surasiu pastogę
Nežinau ryt diena ar darbais bus tuščia ar pilna
Nežinau ko daugiau manęs laukia — ar gero ar blogo
Tik žinau, su manim visada ir visur bus daina.

Broliai Tautkai

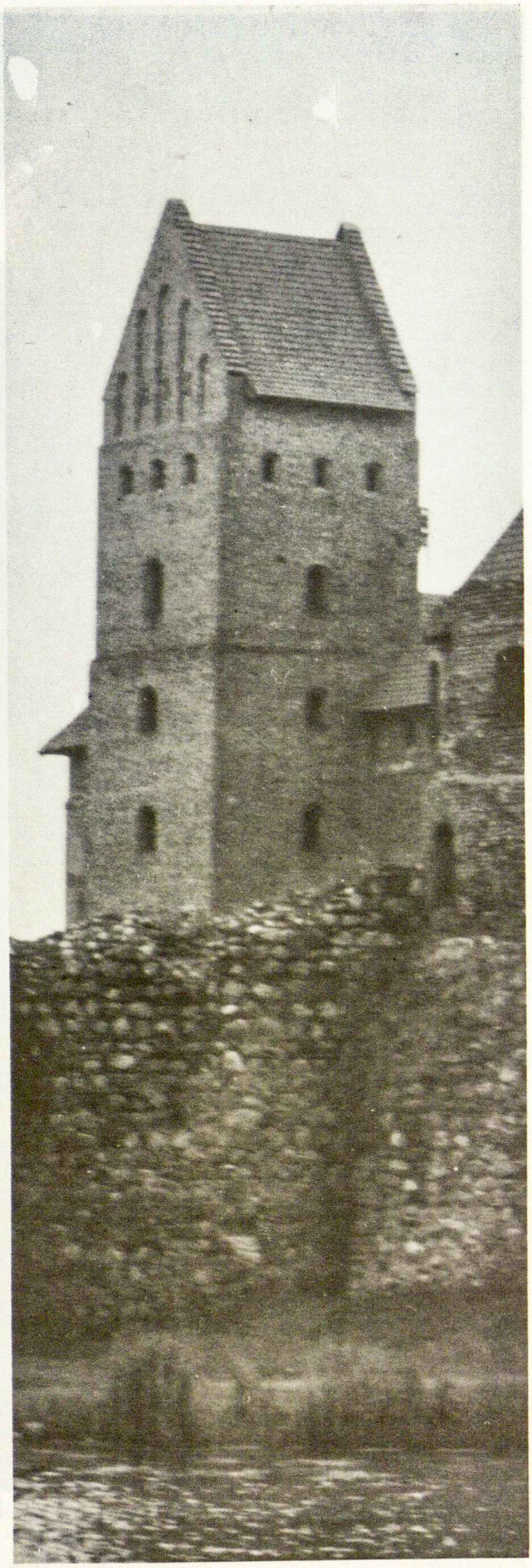

Eilėm, gaidom skambiausiom
apie ją
Giesmė, daina užgimsta širdyje
Širdyje

Sutikau ją aš vaikystėj,
Mamos pasakoj
Sutikau
Pamilau ne tik jos žygdarbius
Ir nesėkmes pamilau

Ištarsiu Tavo vardą šventą,
Esi pasaulyje viena
Gyventi supratau vien dėl Tavęs šioj žemėj verta
Prasmės pilna beaustanti diena
Ir kol žvaigždė manoji šviečia,
Net jeigu bus žila galva
Pakaks jėgų kovot ir dirbt už pripažintą vietą
— Garbinga amžiais — Tau, Lietuva

Gėriuosi Tavo veidu nuolatos
Tikiu jį metai puoš ir atkartos
Atkartos

Nežinau kiek dar sutikt man teks pavasarių
Nežinau, nežinau
Dainavau ir ateity save Tau paskiriu
Dainuot Tau, dainuot Tau

Ištarsiu Tavo vardą šventą
Esi pasaulyje viena
Gyventi supratau vien dėl Tavęs šioj žemėj verta
Prasmės pilna beaustanti diena
Ir kol žvaigždė manoji šviečia
Net jeigu bus žila galva
Pakaks jėgų kovot ir dirbt už pripažintą vietą
— Garbinga amžiais — Tau, Lietuva.

Broliai Tautkai

MILŽINŲ ŠALIS

O vaikuti, ar žinai
Kur gyvena milžinai?
Lietuva, šalis maža
Bet, paliks ji amžina.

Geležinis vilkas staugs
Karžygius į kovą šauks.
iš milžinkapių aukštai
Kils barzdočiai milžinai.

Ten kryžiuočių daug pulkų
Tik saujelė lietuvių
Nugalėjo jie pulkus
Vėl sugrįžo į kapus

Samanoti jau kapai
Bet, tėvynėj vėl blogai
Liejas kraujas Lietuvos
Juda milžinai kapuos

O kiek daug naujų kapų
Nukankintų karžygių
Bet ilsėtis jie tegaus
Kol geležinis vilkas staugs

O vaikuti, jau žinai
Kur gyvena milžinai
Lietuva, šalis maža
Bet paliks ji amžina.

(Žodžiai imti nuo plokštelės SIGUTĖ, kurioje dainuoja Aurelija Paukštelis. — Red.)

Žinok iš kur kilęs, kad žinotum kas esi, kur eiti ir kaip ten patekti.

(Pranas Dovydaitis)

Neišsaugoti iš Kūrybingų Jaunystės Metų

Gintos ir Mildos Palubinskaičių pokalbis su poetu Bernardu Brazdžioniu Vistos sodyboje 1986.5.23.

Poetas B. Brazdžionis kartu su Milda ir Ginta, Vistos sodyboje skaito Meškiuką Rudnosiuką su dovanuotu meškiuku iš Bostono šeštadieninės mokyklos mokinių.

Milda: Los Angeles studentų ateitininkų draugovė pasivadino Jūsų vardu. Ačiū už sutikimą.

B.B.: — Tai ačiū jums, kad man suteikėte tokią garbę. Iki šiolei, kiek atsimenu, kuopos ir draugovės pasivadino ateitininkų didžiųjų ideologų, visuomenininkų, dvasios vadų vardais. Ateitininkų eilėse yra išaugusių daug žymių rašytojų, ateitininkai turėjo ir tebeturi menininkų draugiją „Šatriją", kur pradėjo reikštis ir išaugo į lietuvių literatūros klasikus, bet rašytojas ar poetas neiškilo kaip visuomeninis, ideologinis veikėjas. Gal dėl to ir poetai bei rašytojai nebuvo laikomi savo veiklos pavyzdžiais. Tiesa, išeivijoje, rodos, jau yra Vytauto Mačernio vardo kuopa ar draugovė. Dar kartą ačiū iniciatoriams ar iniciatorėms, kurios išdrįso savo draugovę pavadinti poeto vardu.

Ginta: — Vardas įpareigoja: įpareigoja mus, studentus ateitininkus, atsiminti kieno vardu vadinamės ir nenutolti nuo tų idealų ir siekių, kurie Jus vedė per gyvenimą lietuvių literatūros keliu, bet mes ir manome, kad ir vardo autorius turėtų kokių nors pareigų ar kokį vaidmenį mūsų atžvilgiu. Kaip Jūs manote?

B.B. — Sutinku su Jūsų teigimu, kad „vardas įpareigoja". Ateitininko vardas įpareigoja laikytis tos organizacijos idėjų, gyvenimo krypties, jos kūrėjų ir vyriausių ideologų nubrėžtų gairių, jų vykdytos veiklos. Poeto ir rašytojo vardas gal irgi turėtų priminti, kad kūryba nėra vien tuščias žodžių žaidimas, kad ji turi laikytis tam tikrų postulatų, kad to poeto ar rašytojo kūryba turėtų narius dominti, kad būtų stengiamasi ją pažinti ir gal net kitus sudominti. Ar ne?

Milda: Taip. Būtų labai nepatogu, jeigu narys draugovės, pavadintos to ar kito rašytojo vardu, nieko nežinotų apie tą autorių, nesidomėtų jo kūryba... Bet Jūs dar neatsakėte į mūsų klausimą apie vardą suteikusio vaidmenį ar net „pareigas".

B.B.: Pareigos bus tokios, kokias Jūs, nariai, uždėsite. Jeigu kuri kuopa ar draugovė yra pasivadinus mirusių asmenų vardais, jie jam jokių pareigų negali užkrauti. Bet lieka vaidmuo. Vaidmuo bus toks, kiek Jūs įsisamoninsite į mano kūrybą ir jos turinį.

Ginta: Jūsų kūryba mums nesvetima: mes žinome, kad literatūros nagrinėtojai labiausiai akcentuoja Jūsų religinius ir patriotinius motyvus. Ar Jums neatrodo, kad šie motyvai jau kiek pasenę, atgyvenę?

B.B.: Ne tik neatrodo, kad pasenę, bet jie ir nėra atgyvenę. Tai rodo kitų tautų literatūros, tai ypač matome literatūrose tų tautų, kur religija yra persekiojama ir kur patriotizmas yra didžiausias nusikaltimas,

kaip ir mūsų tėvynėje. Lietuvoje. — Bet kodėl Jums kilo toks klausimas?

Milda: Toks klausimas mums nekilo, mes tik provokuojame, tik norėjome išgirsti Jūsų nuomonę, Jūsų nedviprasmišką atsakymą. Gal tas pats bus ir su kitu klausimu, kurį mes turėjome mintyje: ateitininkai turi keletą principų: katalikiškumą, tautiškumą, visuomeniškumą, inteligentiškumą, šeimyniškumą... Religija šiuo metu žmogaus gyvenime yra gerokai priblėsusi; ar katalikiškumo principas taip pat nebūtų pasenęs, atgyvenęs, nemodernus, nebetinkąs šių dienų reikalavimams?

B.B.: Katalikų religija ir jos reikalavimai, pagal kuriuos žmogus turi tvarkyti savo gyvenimą, nėra lengvi, kaip kokio žaidimo taisyklės. Žmogaus dvasios pasaulis yra kur kas labiau komplikuotas, negu beisbolo ar kurios kitos sporto šakos žaidimas. Čia liečiama visa žmogaus asmenybė. Asmenybė turi būti ugdoma, kruopščiai prižiūrima, labiau negu mūsų Vistos sodybos augalėliai. Ji turi būti trešiama kilniais idealais ir laistoma Dievo malone. Visa tai ateitininkai žino ir daro. Jūs galite didžiuotis senaisiais ateitininkijos ideologais ir veikėjais, jūsų organizacijos kūrėjais ir puoselėtojais. Tokie vardai, kaip prof. Dovydaitis, prof. Šalkauskis, kun. Yla, kun. Lipniūnas yra tie didieji švyturiai, kurių šviesa galite naudotis.

Ginta: Jūsų esate senas „Ateities" bendradarbis, nežinome tikrai, bet gal joje ir išaugote kaip rašytojas. Ką galėtumėt papasakoti apie savo kūrybos kelią ir apie dabartinio ateitininko pareigas literatūros kūrybai.

B.B.: — Pirmasis mano eilėraštis buvo atspaustas ne „Ateityje", bet „Pavasaryje". Su „Ateitimi" man nesisekė: ji ilgai manęs „neįsileido", matyt, silpni pirmieji mano literatūriniai bandymai buvo. Lankiau gimnaziją toli nuo centro, kur buvo leidžiama ir redaguojama „Ateitis", redaktoriai studentai spaudė daugiausia savo kolegų raštus, kas ten domėsis kokio ten provincijos bernelio poezijom. Bet „Ateityje" tikrai išaugo nemažai mūsų žymiųjų nepriklausomos Lietuvos poetų ir beletristų; į ją buvo galima rašyti korespondencijos šiaip rašinėliai, ji turėjo jaunųjų skyrių, pirmiesiems moksleivių bandymams parodyti. Jaunieji rašytojai daugiausia ir išaugdavo iš korespondencijų. Vėliau, kai pats redagavau jaunesniųjų moksleivių mėnesinį žurnalą „Ateities spindulius", ten rado dirvą reikštis ir augti vėl visa eilė jaunų talentų, ten bendradarbiavo Alė Rūta (tada Alė Nakaitė), Leonardas Žitkevičius ir kiti. Ir dabar „Ateitis" turėtų būti pirmoji pakopa jauniesiems literatūros talentams dygti ir augti. Iki šiolei taip ir buvo. Bet jaunimo laikraščius visuomet redaguodavo arba studentai literatai arba vyresnieji. „Ateities", pavyzdžiu, mano laikais, atsakomuoju redaktorium pasirašydavo prof. P. Dovydaitis, o faktinieji redaktoriai būdavo studentai. Pačioje pradžioje „Ateitį" pasirašinėjo A. Jakštas. Gerai, kad ir dabar vyresnieji sutinka jaunimui padėti. Bet, dabar aš Jūsų norėčiau paklausti.

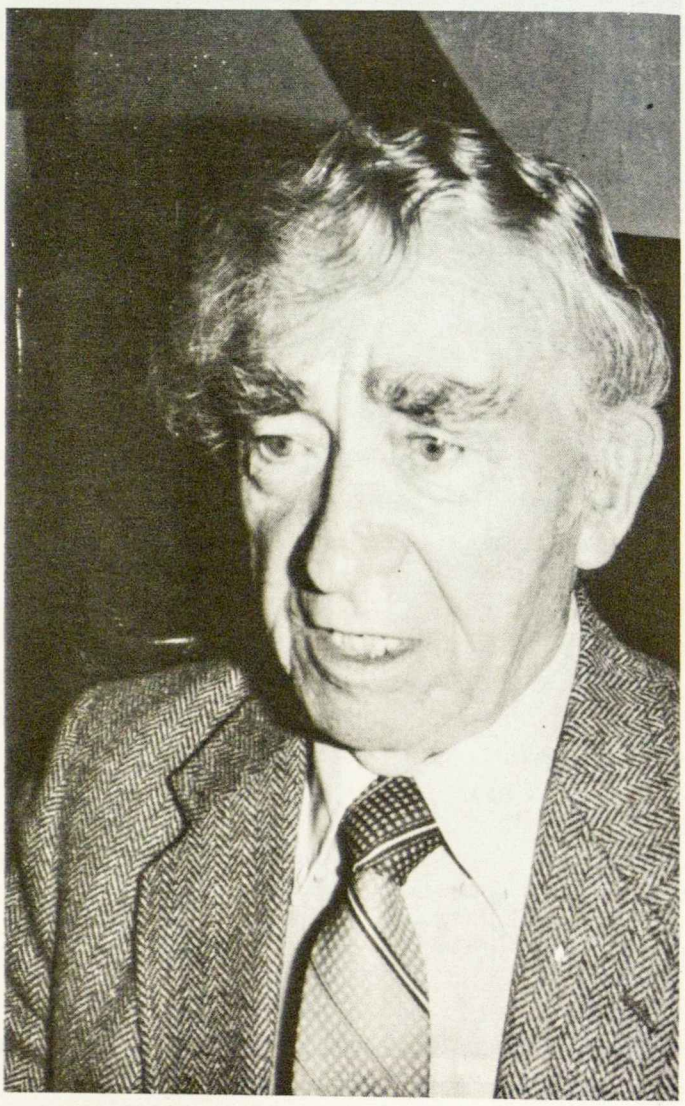

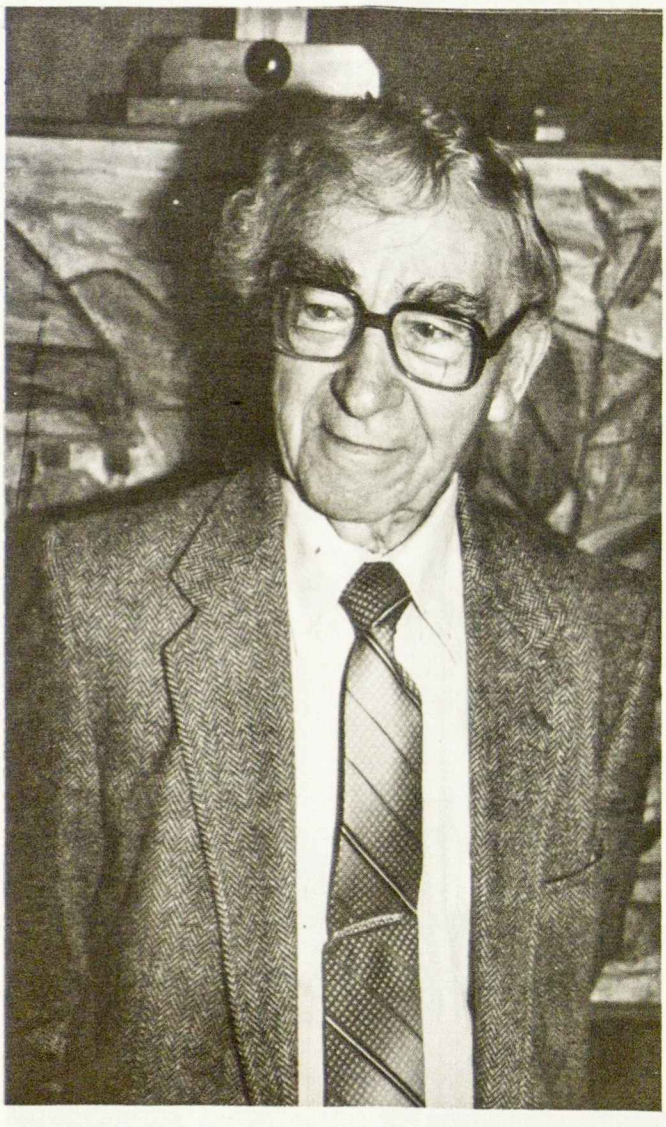

Ginta: — Prašom.

B.B.: — Sakykit, kodėl vis mažiau ir mažiau randasi jaunų žmonių, kurie bandytų savo literatūrinius gabumus „Ateityje" ar kitoje jaunimo spaudoje, — ar nebėra talentų, ar trūksta noro, ar kas kitas kaltas?

Milda: Mes bandome, mūsų darbelių yra buvę atspausta „Draugo" vaikų „Žvaigždutėje", „Ateityje" rodėsi S. Kubilius, neminint kitų pavardžių. Mums atrodo, kad jaunieji nelabai sugeba išsireikšti lietuviškai — nepakankamas lietuvių kalbos mokėjimas trukdo reikštis literatūroje. Kaip Jūs manote?

B.B.: Aš manau, kad kalba yra didelis barjeras, neleidžiąs jaunesniesiems žengti į literatūros dirvą, bet turiu dar ir kitą priežastį, būtent, abejonė: abejoju, ar yra noro ir ar turima literatūrinių talentų. Mūsų literatūros istorija žino atvejų, kad vien su iš mamos išmokta kalba, vien su iš kaimo išsineštu žodžių bagažu poetai, kaip Jurgis Baltrušaitis, yra parašę meniškai vertų kūrinių. Kalbą galima išmokti, ištobulinti, bet talentą reikia turėti iš prigimties. Jeigu būtų talentų, aš manau, kad mūsų lietuviškasis jaunimas reikštųsi amerikiečių, ar kitų tautų, literatūroje. Girdėjau, kad Pietų Amerikoje tokių bandymų yra, bet Šiaurės Amerikoje — kol kas tylu, nė garso.

Milda: Ar būtinai turi mūsų išeivijos jaunimas reikštis literatūroje lietuviškai? Juk yra poetų ir rašytojų dabartinėje Lietuvoje, ar negana to, kad jie ten kuria, mes galime pasinaudoti jų darbais.

B.B.: — Kaip niekas kitas už tave negali pavalgyti, taip niekas negali išreikšti tavo jausmų, tavo minčių, tavo vidaus pasaulio. Niekas taip negalės pavaizduoti literatūros kūrinyje išeivio gyvenimo, kaip iš to gyvenimo kilęs rašytojas. Pagaliau, ar viskas jums yra sava, ar bent artima, ką rašo dabar Lietuvoje, kuria poetai? Jie yra lietuviai kūrėjai, taip, kaip jie nėra laisvi, jų turinį varžo partijos reikalavimai, juos sąlygoja gyvenimo būdas ir aplinka. Apie save galime kalbėti tik mes patys.

Milda: — Ir pabaigai — dar klausimėlis grynai asmeniškai. Ar galima?

B.B.: — Žinoma, kad galima, tik jeigu neįkriminuojantis.

Milda: — Ne, angažuojantis. O ką dabar rašote naujo, ką planuojate išleisti?

B.B.: — Rašau maždaug tą patį, ką ir visą laiką - eilėraščius, straipsnius, kritikas, laiškus... Baigiu parengti spaudai naują poezijos rinkinį vardu „Dangaus paguoda". Rankraštis jau atiduotas iliustruoti. Iš spaudos gal išeis 1987 metais. Tai būtų lyg ir apskritų mano metų sukakčiai. Rankraštyje yra lyrinė poema „Vaidila Valiūnas", — tai daugiau su realiu gyvenimu susietos ekspresijos ir impresijos, daugiau patriotinio turinio knyga. Be to, skaitytojų nuolat raginamas galvoju apie „Poezijos pilnaties" naują laidą.

Ginta: O Vytė Nemunėlis, Jūsų alter ego, ar nieko nerašo ir neketina?

B.B.: — A... Jūs kalbat apie „Meškiuko Rudnosiuko" autorėlį Nemunėlį... Ir jis dar neišėjo iš vaikų metų, jau galėtų parengti rinkinėlį, bet suaugusių darbai užbėga jam už akių.

Milda: — Ačiū už pokalbį. Linkim geriausios kūrybinės sėkmės ir ilgai neišaugti „iš vaikų metų", jie gražiausi.

VISUOSE PASAULIO KAMPUOSE

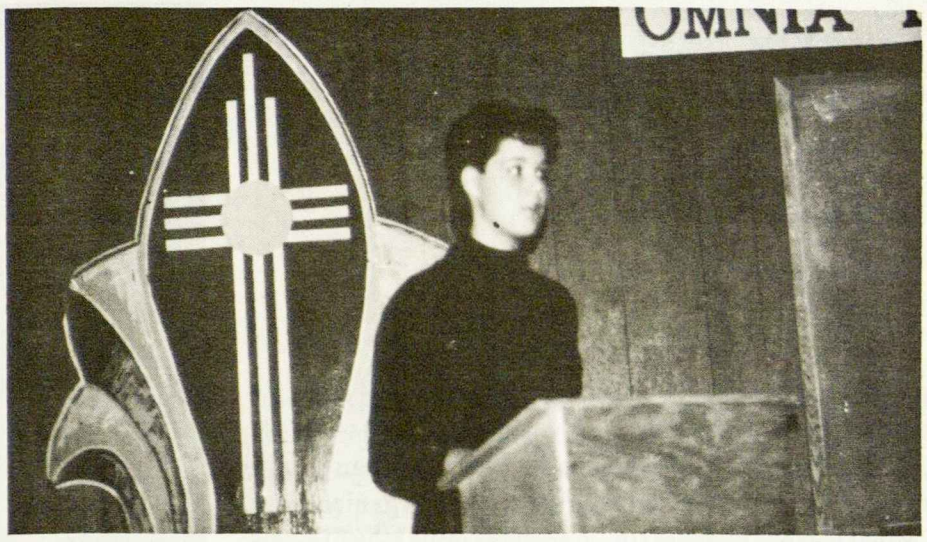

Gimnazijos metais mano lietuviška veikla sukosi aplink ateitininkus ir Los Angeles parapiją. Ruošėm susirinkimus, mišias, stovyklas, susikaupimo vakarus, šokom ir dainavom tautinių šokių ansamblyje. Visa veikla siekė solidarumo tarp lietuvių; dėl to mano etninis identitetas buvo grupės nario. Jaučiausi asmuo gausioje šeimoje, kuri rūpinosi mano saugumu ir išsilaikymu.

Dabar lankyti lietuvišką parapiją ar pobūvius yra praktiškai neįmanoma. Esu viena nemažoje grupėje lietuvių studentų, kurie mokosi universitetuose neturinčių lietuvių bendruomenės. Lankau Notre Dame universitetą ir kiek žinau, esu vienintelė lietuvė. Būdama izoliuota nuo lietuvių bendruomenės neturi atsakomybių ir pareigų lankyti retkarčiais neįdomias vakarones, koncertus, ar pokalbius. Tuo pačiu, nerandu žmonių su kuriais galiu prisiminti stovyklines dienas ir dainas, su kuriais galiu pusiau juoku deklamuoti „Čičinską", ar rimtai pasikalbėti apie lietuviškus reikalus.

Šiais metais nebuvo kas mane remtų mano lietuvybės išsireiškime. Ši padėtis mane privertė pergalvoti mano supratimą kas yra būti lietuve. Stengiausi išvystyti tautinę sąmonę, kuri būtų savistovė.

Mano bendraamžių reakcijos šitam norui buvo pagrindinai neigiamos. Šiuo metu mano universitete nėra madinga išreikšti stiprų ryšį su svetima kultūra. Tie, kurie yra dalis „superamerikiečių-patriotų" antplūdžio (kuris ypatingai reiškiasi „Rambo" filmose) agresyviai persekioja tuos, kurie jų akyse nusikalsta prieš Ameriką. Šie „veiksmai" dažniausia yra: žmogus kalbantis su draugais per telefoną svetima kalba, atsisakymas modifikuoti vardą, kad būtų daugiau „normalus", ar „nesveikas" susidomėjimas svetima kultūra ir istorija. Taip pat, plačiau galvojančių tarpe, etniškumo išreiškimas yra dažnai pavadintas nacionalizmu. Šios grupės nariai nori savyje kurti pasaulėžiūrą, kuri rūpinasi asmenimis vien kaip dalimi žmonijos. Tie, kurie pasisako esą susidomėję savo kultūra ir tuo būdu pilniau išvysto savo identitetą yra skaitomi atsilikę ir netoli fašistų.

Aišku, perdedu situaciją. Bet, šios dvi galvosenos stipriai reiškiasi Amerikos spaudoje ir akademiniam gyvenime; noras, nenoras jos turi daug įtakos ir mūsų galvosenose. Sutinku, kad asmuo yra pirmutinėje eilėje žmogus. Taip pat, sutinku, kad asmuo turėtų būti dėkingas gyvenamajam kraštui dėl laisvės ir apsaugos. Tačiau, manau, kad žmogus išauklėtas etniškoje bendruomenėje išvystys pasaulėjautą, kuri, remdamasi tautos praeitim, gali ryškiai skirtis nuo anglo-saksų bendraamžių.

Tokią pozityvią pasaulėžiūrą savyje ugdyti, norėčiau savo kūryboje laisviau įpinti mintis ir simbolius iš tautosakos ir istorijos. Siekiu naujo išsireiškimo būdo, kuris apimtų mano gyvenimą Jungtinėse Amerikos Valstybėse, kad nebūtų bloga imitacija nepriklausomybės laikų. Norėčiau greičiau priimti kultūrinę įtaką iš okupuotos Lietuvos. Norėčiau būti lietuvė, kuri neša savo praeitį su savim — nes ji yra mūsų turtas - ir ja naudodamasi išbandyti viską, kas galėtų man padėti augti ir stiprėti kaip žmogui.

Milda Palubinskaitė

MŪSŲ PRIEŠAS

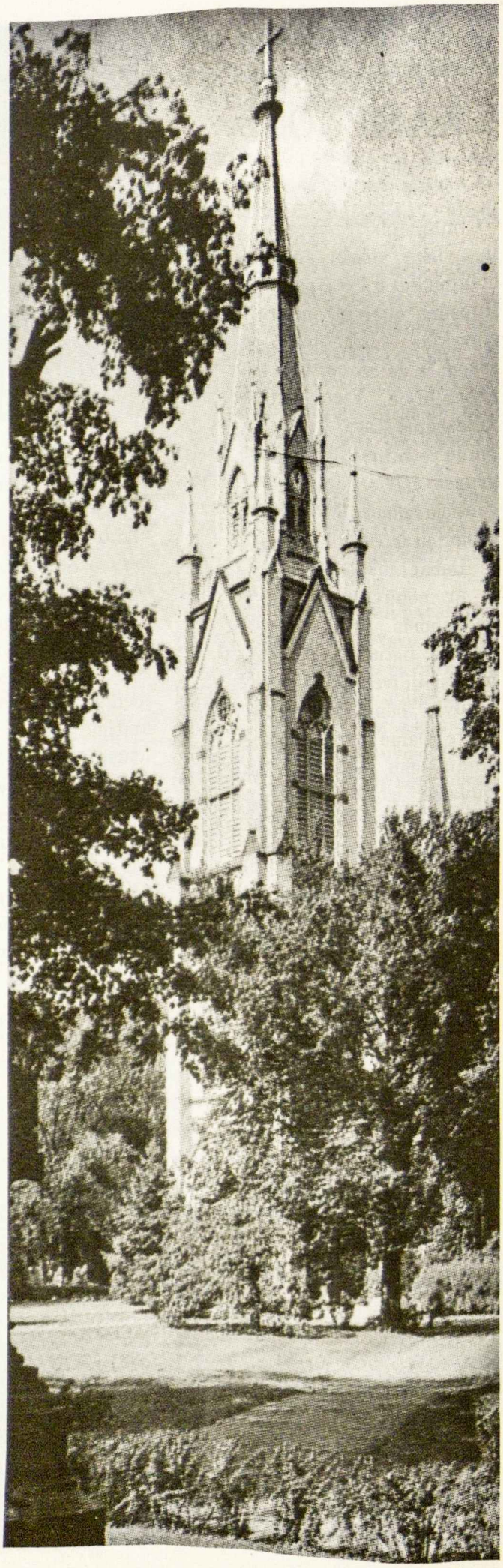

Kai pradėjau lankyti University of Michigan pereitą rudenį, aš planavau dalyvauti įvairiose organizacijose. Mūsų pastato vadovai turėjo susirinkimus gyventojams, tai nuėjau pažiūrėti ką jie daro. Maniau, kad galėsiu pamatyti kaip tikra organizacija tvarkosi. Į pirmą susirinkimą atėjo trisdešimt žmonių. Po to, skaičius paprastai būdavo dešimt, nors susirinkimas užtrukdavo pusę valandos. Pastate gyvena 1200 studentų, tai išeina, kad tik vienas procentas dalyvauja. Nedalyvaujančių priežastys yra įvairios: turi per daug pamokų, reikia televizijos programą stebėti, arba susirinkimas nėra jų reikalas.

Taip pat kalba studentai ateitininkai. Jie neateina į susirinkimus, neatsako į laiškus, ir neprisideda prie darbų. Ar jie nemato kas darosi? Ar jie nežino, kad gyvenant laisvoj Amerikoje, mes kovojam prieš mūsų didžiausią priešą; priešą kurio neturėjome Lietuvoje, bet kuris mus dabar puola Amerikoje. Koks šis nežinomas priešas Jūs klausite? Mūsų priešas yra APATIJA!

Apatija įvairiai gadina ateitininkų veiklą. Nėra užtektinai studentų dėl visų darbų. Dažnai atsitinka, kad planai yra atidėti arba panaikinti, nes studentai nenori dirbti. Dar blogiau, šie studentai įtakoja kitus studentus. Studentai kurie nori dirbti gaišina laiką ir jėgas bandydami pritraukti neveiklius studentus į savo tarpą. Jie vis bando ir bando kitus pritraukti, bet be pasisekimo. Tada kyla mintis: kodėl dirbti kai kitiems nėra svarbu kas atsitinka? Po kiek laiko visi praranda viltį dėl ateities ir vietovė sustoja dirbti ir gyventi.

Apatiški studentai teisinasi, kad jų elgesys nekyla iš apatijos. Jie prisidės prie darbų kai atliks savo svarbesnius darbus. Mielai pritariu. Ateikite kai baigsite baliavoti. Ateikite kai nėra sporto rungtynių. Ateikite kai nebeturite pinigų eiti į kiną. Ateikite ir bandysime dirbti dėl Lietuvos, bet bus per vėlu, nes jos nebebus. Tada galėsite laimingai sugrįžti prie savo užsiėmimų su ramia sąžine. Ramia, nes daugiau sąžinė Jūsų netrukdys dėl jūsų nusikaltimo prieš tėvynę, kurios nebėra.

Aldas Kriaučiūnas

SVARSTYMAS

KODĖL TIE, KURIE SEKA DIEVĄ, NĖRA LABIAU APSAUGOTI? Kodėl jiems, tiems, kaip tie, kurie kovoja už žmonių teises okupuotoje Lietuvoje, atsitinka tokios nelaimės? Kodėl tikėjimas jiems nesuteikia šarvo? Kodėl?

Jeigu tiki, turi būt pasirengęs kovoti ir kentėti už savo tikėjimą. Reiškia, gyveni šiam pasauly — bet, ne tam, kad čia būtų pačiam patogu, bet tam, kad pagerintum pasaulį ir paliktum jį geresnį negu radai arba palengvintum gyvenimą kam nors. Patogumas — atsilyginimas — bus Danguje.

Tie žmonės, kurie yra atidavę savo gyvybę už tiesą — tie žmonės yra atsiekę gyvenmo tikslą. Jie nebijojo kančios tiek, kad pabūgę sėdėtų ant rankų ir nieko nedarytų. Jie tikri didvyriai... jie aukščiausio lygio žmonės.

Kyla klausimas — ar reikia raudot išgirdus, kad laisvės kovotoją suėmė, ar džiaugtis žinant, kad jis kaip ir kiti, kurie yra pašventę savo gyvenimą tiesai netrukus ras paguodą Viešpačio karalystėje? Būdama jauna, turiu sakyt, kad pirma reikia raudoti..., nes tie žmonės yra žmonės. Jie jaučia skausmą, kenčia ir gyvena gyvenimą, kuris yra nuolatinė kova... šis pasaulis lyg ir nepriglaudžia jų. Bet, tai negali būti. Šie žmonės tokie tvirti, kad jie tikriausiai randa paguodą visokiausiuose dalykuose. Jie yra nepaprasti žmonės. Jie drįsta žengti nelengvu taku; tokiu, kuris juos priartina prie Dievo.

Į ką gi jie panašūs. Tikriausiai labiausiai į Jėzų. Jėzus žinojo savo tikslą. Jis žinojo apie kryžių. Apie kančią. Apie mirtį. Taip ir tie, kurie pasišvenčia Kronikos darbui ar leidžiasi į kovą už pavergtą tėvynę atpažįsta savo kryžių. Kančia jiems neišvengiama. Mirtis nesvetima.

Jėzus kentėjo; kenčia ir tautos didvyriai. Bet, Jėzus žinojo, kad jis buvo Dievas ir, kad Tėvas buvo su juo. Tuo pačiu, Kronikos darbininkai ir tie, kurie pasipriešina prieš religinį persekiojimą bei tautinį genocidą tiki į Trejybę ir randa joje paguodą. Tikriausiai, Dievas yra juos palietęs... taip, kaip kiekvieną iš mūsų paliečia, o jie tą palietimą pajuto ir staiga pasauliniai dalykai užėmė visai kitą reikšmę.

Spekuliacija. Gryna spekuliacija. Žmonės yra žmonės. Kai kurie, tikriausiai tvirtesni už kitus, bet tie, kurie turi gilų tikėjimą yra stipriausi. Dėlto, reikia džiaugtis, kad jie gali atsisakyti savo gyvybės už jį. Kai juos ištinka nelaimė, kurią jie nugali savo tikėjimu, tai reiškia, kad Dangaus vartai jiems labiau atsiveria.

Dieve, prašau padėk savo tarnams. Padėk jiems ištęsėti ir nepasiduoti savo gyvenimo sunkiausiuose momentuose. Jie yra stiprūs per Tave, ir dėl Tavęs. Bet, jie yra žmonės. Padėk jiems, prašau. Aš žinau, kad esi su jais... duok, kad jie to niekada nesuabejotų, nes tai būtų nepernešamas smūgis jiems. Ir vėl, spekuliacija; aš tik galvoju kaip sunku būti visai be vilties..., o manau, kad suabejojimas kritiškam momente priveda žmogų prie beviltiškumo.

Vis mintin kyla žodžiai: Kur du, trys susirenka mano vardu, ten ir aš esu. Reiškia, kad kai tikinčiuosius persekioja, persekioja ir Tave. Kai kas nors įžeidžia Tavo žmones, įžeidžia ir Tave. Tie, kurie kenčia už Tave, kenčia su Tavim.

Vakar, pagalvojau vėl, kad neužkrauni žmogui daugiau, negu jis gali pakelti... Tu žinai kiek mes įstengiame pernešti — ir kada. Padėk savo kariams, Viešpatie. Padėk tiems, kurie kovoja ir kenčia už tiesą. Leisk jiems žinoti, kad mes matome, girdime, žinome ir meldžiamės. Padėk mums būt pasiruošusiems kai mūsų uždavinys ateis. Ir svarbiausiai duok, kad mes niekada nepamirštumėm, kad Tu esi su mumis..., kad tie, kurie yra prieš Tave yra prieš mus, ir tie, kurie prieš mus yra prieš Tave.

L.Š.

Lituanistikos seminaras

LIETUVIŲ BRIGADOON

Svirplių graudi daina glostė vasarino vakaro orą kol keturiese žengėm gyvenamo namo link sutrukdydami švelnią tylą bekeliaujant per mažų akmenėlių apipiltą pasistatymo aikštelę. Loyola of the Lakes Jesuit Retreat House jautėsi lyg visiškai kitas pasaulis, negu tas, kurį buvau palikus prieš dešimt valandų, nors keliavau iš mokyklos į kursus; iš vieno mokslo pasaulio į kitą. Apsemta malonios vakaro šilumos, nebūčiau galėjus atspėti kaip lituanistikos seminaras paveiktų mane. Buvau atvykusi patobulinti savo lietuvių kalbą, pabendrauti su draugais, paatostogauti, ir nors visa tai įvyko, grįžau su turtu, kurį nešiosiuos mintyse amžinai.

Loyola of the Lakes vietovė randasi netoli Clinton, Ohio. Miestelis turi vieną pagrindinę gatvę ir yra apsuptas akrų ir akrų kukurūzų laukų. Kur tiktai akį suki, ten auga kukurūzai. Tarp tų kukurūzų stovi dailūs gyvenami namai kurių kiemuose auga laukinės obelys, laksto pusiau laukiniai šunys, murzini vaikučiai, ir retkarčiais arkliukai. Kartais malūnas pakyla į dangų prisiglaudęs arti pasakiško ūkelio ir apsuptas bliaunančių karvių. Skersai nuo tokio ūkio išsiplečia Loyola of the Lakes Jėzuitų vietovė, kurioje vyksta lituanistikos seminaras.

Nors vietovė neturi vartų, pražengus pro jos įvažiavimą žmogus atsiranda visai kitame pasaulyje: kur tik eina, ten girdisi lietuviška kalba, dainos, juokas. Nesusipratęs asmuo jaustųsi užtikęs lietuvišką Brigadoon patogiai įsitaisiusį šešiapėdžių kukurūzų laukuose. Ir tikrai, lituanistinis seminaras įvyksta tik kartą į metus, paversdamas Loyola of the Lakes vietovę į lietuvišką kaimelį, kuriame vadovauja, tiesiog trykšta, lietuviška dvasia.

Kursantų grupę sudaro studentai atvykę iš įvairiausių pasaulio kampelių, siekdami praplėsti savo lietuvių kalbos lobyną, pasimokyti apie Lietuvos istoriją, įsidėmėti gramatikos taisykles, įsigilinti į poeziją, kirčiuot, linksniuot, skaityt, rašyt ir praplėtus lietuviškas žinias, dūkti malonioj kompanijoj.

Profesoriai taip pat atvyksta iš arti ir toli. Kiekvienas atvažiuoja pasirengęs padėti studentams tapti meisteris savo srityje. Meistrai dėsto: gramatikos pagrindų, pokario lietuvių kultūros, lietuvių kalbos kultūros, lietuvių romano, linksnių vartojimo, rašinių, kalbos kirčiavimo, išeivijos lietuvių poezijos ir prozos, pokario Lietuvos poezijos, ir Lietuvos istorijos (nuo 1940 m.) mokslus su tokiu gabumu, kad naujokai greitai įsigilinę į mokslinį gyvenimą.

Lituanistinio seminaro perduodamas mokslas yra aukščiausio lygio. Nors būdama kursantė tą jaučiau, šią sąvoką pilnai supratau tiktai po to, kai perskaičiau The Study Group on the Condition of Excellence in American Education pirmininko Kenneth P. Mortimer's trumpą apžvalgą „Involvement in Learning" — paskutinio grupės raporto — College Teaching žurnale. Grupės tyrinėjimai įrodo du pagrindinius dėsnius, būtent: „kiek studentai išmoksta ir asmeniškai išsivysto mokslo srityje yra tiesioginiai proporcinga studento pastangų kiekybei ir kokybei" ir „mokslo programos efektingumas yra tiesioginiai surištas su jos galingumu įtraukti studentus į savo mokslą" (College Teaching, Winter 1985, psl. 4). Reiškia, kuo daugiau sąveikos yra tarp mokytojų ir studentų, tuo labiau studentai įsigalina į savo mokslinį gyvenimą; tuo būdu mokykla tampa ne vien tiktai vieta, kurioje studentai kasdieną apsilanko trumpam laikotarpiui, bet verčiau, tampa pasauliu į kurį studentai įžengia kaip nepatyrę naujokai ir iškyla į meistrų eiles. Kuo daugiau studentas įsivelia į savo mokslo aplinką, tuo mažiau jis ją mato, kaip pastatų rinkinį, kuriame profesoriai dėsto klases. Mokslas tampa gyvenimo stilium, ir efektinga pedagoginė institucija parūpins studentus su lengvu perėjimu iš įprasto gyvenimo būdo į mokslišką gyvenimą per profesorių bei lektorių susidūrimą su jais.

Lituanistinis Seminaras vadovaujasi šiuo principu. Studentų grupė yra ribota. Klasių dydžiai yra nedideli, kad lektoriai ir studentai turėtų dažną progą susitikti bei pasikalbėti klasėje ir bendrai seminaro metu. Profesoriai kreipia dėmesį į kiekvieno studento darbą, pastebėdami jo silpnumus ir pažangas. Seminaro metu, profesoriai valgo kartu su studentais, padeda jiems su užduotom pamokom, įsijungia į neformalias diskusijas ir nevengia sporto aikštės kai studentai užveda tinklinio žaidimą po pietų. Profesoriai ir studentai gyvena šalia vienas kitų ir net dalinasi vonios kambariais; šis užtikrina, kad mokytojų ir mokinių kontaktas prasitęsia iš klasių.

Pirmos savaitės pabaigoje, šeštadienio vakare, po pamokų, lektoriai sukelia studentams balių, kuris yra pramintas, „šiurum-burum". Vakaras yra praleistas smagiai: dainuojant, šokant, lengvose kalbose, giliose filosofinėse diskusijose ar grynai juokų pasakojime. Sekmadienis tęsia „šiurum-burum" išvystytą toną. Visi seminaro dalyviai nukeliauja į netolimą ežerą praleisti dieną plaukiojant ežerėlio gaivinančiam vandenėly, baidariuojant, tinklinį lošiant, saulėj deginantis ir žinoma, nebūtų gegužinė be dešrelių, kotlietų ir neapsakomai didelio arbūzo. Studentai turi progą pabendrauti su savo mokytojais labai informaliam ir draugiškam lygy.

Antroji savaitė tampa „protiniu susitikimu", nes studentai ne ven tktai įpratę prie profesorių įvestos tvarkos, bet yra tarpe savų instruktorių lygiais kai kuriais atžvilgiais per susidraugavimą. Tuomet, seminaras tampa tikra mokymosi bendruomene. Intelegentiškos kalbos vyksta visur. Valgomasis, saulės kambarys, koridoriai, tinklinio aikštė, ir net dušai tampa arenos žinių pasikeitimui.

Studentai analizuoja eilėraščius per sienas su studentais vartojančiais apsupančius dušus. Įžvalgiai interpretacijai pasigirdus, muilas krenta ant slidžių grindų studentams greitai užsukant vandens krioklius. „Pakartok tą, prašau", visada tampa pirmuoju įsakymu. Prielaidos atidžiai išklausę, studentai ištyrinėja jos stiprumus ir silpnumus. Jeigu teorija rodosi priimtina, pritarimo šūksmas pasklinda po kambarį ir vanduo vėl pliaukšti ant grindų. Jeigu teorija yra silpna, jinai yra patvirtinta. Jeigu ji išrasta neapginama, didelis niurnėjimas pakyla ir protinė mankšta tęsiasi.

Pamokas smagiai ruošdavom saulės kambaryje — ten kur žalias kilimas primena švelnią žolę, o artišioko formos lempos puošė tuos kampus, kuriuose neauga saulėgrąžinės lempos. Kartu susėdę, prakaituodami atlikdavome dienos uždavinius. Profesoriai dažnai įkišdavo galvas ir pasijuokdavo iš koncentracijoj surauktų veidų. Dažnai, jie prisidėdavo prie sunkiausių uždavinių atlikimo, tai ir ta dalis dienos tapo pamokų pratęsimu.

Pamokas atlikę, čiupdavom žodyną ir perbraukdavom jo senus puslapius ieškodami įdomiu žodžiu. Neišvengiamai, koks nors žodis privesdavo grupę prie diskusijų, mandagaus nesutikimo ir pagaliau į gyvas diskusijas apie šį ar tą.

Naktys rasdavo profesorius ir studentus sėdinčius salone bediskutuojant įvairias temas. Po kiek laiko, mokytojai maloniai atsisveikindavo ir nukeliaudavo miegot palinkėję mums sėkmės pasaulio problemų išsprendime.

Kartą inteligentiškos diskusijos įsiterpę į kiekvieną gyvenimo dalį mokymosi bendruomenės sukūrimas yra baigtas. Mortimer pateikia **Involvement in Learning** apibrėžimą tobulo mokslo pateikimo būdo: „aiškiai matoma pažanga studentų žiniose, pajėgose, gabumuose bei nusiteikime turi įvykti tarp programos pradžios ir pabaigos ir tai turi būti įvykdyta viešai nustatytose ribose ekonomiškai — be didelių išlaidų studentų bei profesorių laiko, pastangų ir pinigų" (1985, psl. 4).

Seminarui besibaigiant, nemaža grupė studentų sėdėjo saulės kambary ir įvertino seminarą. Kiekvienas diskusijos dalyvis buvo išėjęs bent vienuolika metų lituanistinės mokyklos, maždaug pusė buvo baigus dvylika metų ir kai kurie net buvo grįžę mokytojauti tose šeštadieninėse, kurias buvo baigę. Kiekvienas dalyvis greitai sutiko, kad seminaro programa buvo greitai konsolidavus viską tai ką buvome išmokę per vienuoliką ir dvyliką metų šeštadieninėse, kuriose buvo labai mažai bendravimo tarp mokinių ir mokytojojų, išėjus iš klasių. Mes negalėjom išgalvoti geresnio būdo tikrai išmokti ką nors, negu praleisti ilgesnį laiką mokslo bendruomenėj, kuri buvo organizuota aplink specifinius intelektualinius siekius. Nuolatinis bendravimas su profesoriais ne vien tiktai skatino mus išmokti jų pateiktą medžiagą, bet siekti tolimesnių žinių apie temas, kurios mus domino. Klausti klausimus galėjome bet kada — nereikėjo laukti sekančios pamokos išsiaiškinti dėl kokio nors neaiškumo. Diskusijos ir nuolatinis pasirėmimas prieinamų knygų informacija ne vien tiktai sukūrė norą giliau leistis į temų nagrinėjimą, bet taip pat vystė tą norą į brandesnį mokymosi būdą. Nuolatinis ryšys su inteligentais įkvėpė mus statyti klausimus, kurie reikalavo nemažai laiko atsakyti — kartais valandas diskusijų — ir siekti atsakymų kur tiktai įstengėme — įskaitant vyresniuose, labiau išsivysčiusiuose protuose, kurių išmintis kyla ne tik iš knygų, bet taip pat ir iš patyrimo.

Nors seminaras įvyko beveik prieš metus, jo išmokytos pamokos lieka giliai įbrėžtos prote. Universitetą lankydama, dažnai teko prisiminti dr. Klimo pamokas pamačius **Lituanus** žurnalą knygyno lentynose. Poeziją skaitant vis prisimenu dr. Šilbajorio poezijos pamokų diskusijas ir persvarstau kaip ta grupė įvertintų mano naujai išrastą eilėraštį. Dr. Klimo kirčiavimo ir linksniavimo pamokos grįžta mintin kai tenka pasišnekučiuoti su nepažįstamu, vyresnio amžiaus lietuviu. Mokytojaudamas Los Angeles Švento Kazimiero parapijos visuomeninio mokslo klasei, dažnai prisimenu ką dr. Mačiuika ir dr. Kavolis dėstė istorijos pamokų metu. O rašydama rašinius, prisimenu kunigo Vaišnio gramtikos pamokas ir traukiu „Praktinę Lietuvių kalbos vartoseną" nuo lentynos — juk seminaro metu kursantai praminė knygelę „šventuoju raštu", kuriame galima rasti atsakymus į bet kokį klausimą liečiantį gramatiką. Labiausiai prisimenu maloniai praleistą laiką draugų tarpe Mindaugo Pleškio gražiai pravestame seminare. Tiek prisiminimų...

Ištempus ausis klausausi... Nieko, svirpliai čia nesvirpliuoja. Namuos tylu — paguoda tame, kad vasara atneša sekantį lituanistinį seminarą.

Ginta Palubinskaitė

*** Lituanistinis seminaras yra nepaprastai naudingas įvykis. Kiekvienam studentui vertinga jame dalyvauti. Dėl tolimesnės informacijos apie seminarą rašykite:

PLJS RYŠIŲ CENTRAS
SEMINARŲ KOMISIJA
2636 West 71st Street
Chicago, Illinois 60629
U.S.A.

ATEITININKŲ ŠALPOS FONDAS labai dosniai paremia jaunus ateitininkus, norinčius dalyvauti lituanistikos seminare. Pati esu dėkinga jam už kelionės apmokėjimą į pereitos vasaros seminarą — GP — ***

LIETUVOS NACIONALINĖ MARIJAUS BIBLIOTEKA

Viktutė tvirtai žengia į meno pasaulį

Rita Stukaitė šalia Viktutės kūrybos "Baimė".

Šiame „Ateities" numeryje sveikinam talentingą studentę menininkę — Viktutę Venclovaitę.

Gegužės mėnesį, Viktutė baigė Rosary College, River Forest Illinois cum laude. Ji gavo meno ir komunikacijos bakalauro laipsnius.

Pakeliui į bakalauro įsigyjimą, Viktutė laimėjo premiją iš Čikagos Meno Instituto, kuri jai suteikė progą studijuoti madų meną Japonijoje. Vėliau, Viktutė praleido semestrą Londone studijuodama Anglijos kultūrą ir reklamos mokslą. Taip pat, Viktutė laisvai kalba prancūziškai.

Lankydama Rosary College, Viktutė pasižymėjo įvairioje mokyklos veikloje: dalyvavo sporto komandose ir dirbo mokyklos bibliotekoje kaip audiovizualinė pagelbininkė. Pereitą vasarą, Viktutė dirbo, kaip mokinė su menininke Bonnie Hartenstein, Čikagoje. Šių metų balandžio mėnesį įvyko Viktutės meno paroda universiteto Guala O'Connor Galerijoje į kurią suplaukė gausi grupė draugų ne vien tik iš įvairiausių Amerikos kampų, bet ir iš Kanados pasigėrėti jaunos menininkės menu.

Džiaugiamės Viktutės sėkme ir linkime daug gražių metų meno srityje.

Bravo studente menininke.

Dalytė Trotman

Dalis Viktutės Venclovaitės parodos Guala O'Connor Galerijoje. (Balandžio mėn.)

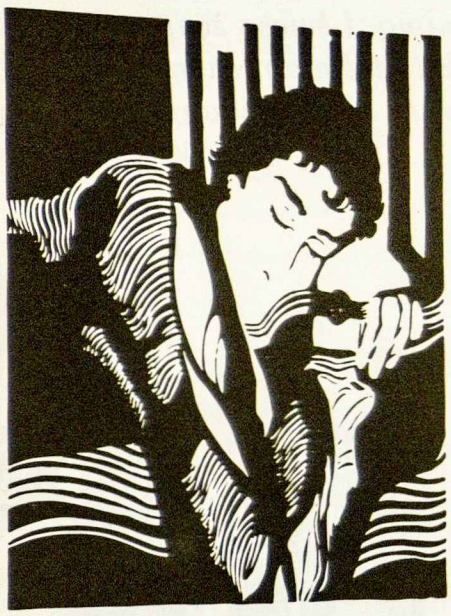

"Poilsis"

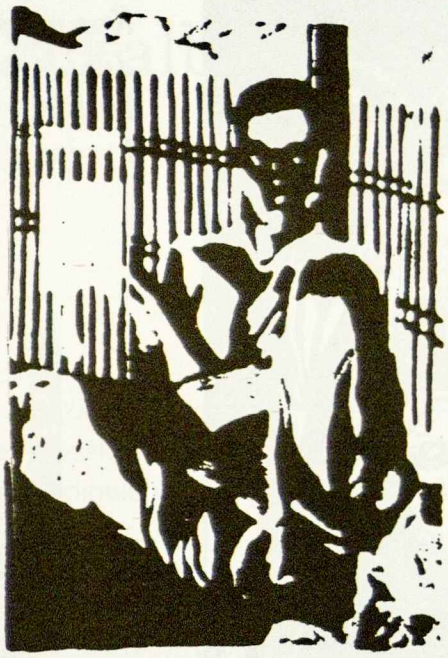

"Atsilikimas"

"Charity Ball"

"Prie Pianino"

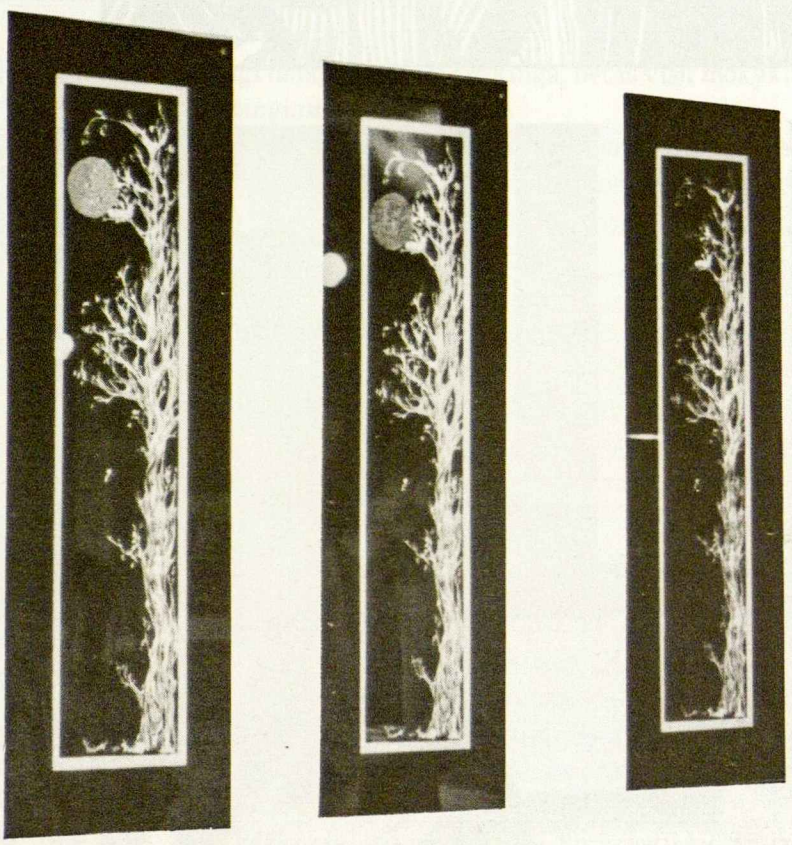

"Ruduo"

Kas miršta? Ar žmogus? Ne jis. Ne, Ne!
Jis į gyvenimą, i šviesą žengia.
Ir visa vyksta tolimam sapne.
Ir visa gimsta kitoje padangėj.

Bernardas Brazdžionis

Ramona Bielskytė, Raminta Pemkutė, Edis Razma parodos metu.

"Ar Yra Vilties?"

Viktutė Venclovaitė dekoja mamai, Ritai Venclovienei už gražiai paruoštą parodą.

Pokalbis su Kun. Stasiu Yla

Ištrauka iš Dariaus Čuplinsko pokalbio su kun. Yla, kuris buvo įrekorduotas 1983 m. Naujų Metų išvakarėse (t.y. 31.XII.82), per jo paskutiniuosius Žiemos kursus. Tema buvo jo knyga **Žmonės ir Žvėrys**, kuri apibūdino jo pergyvenimus vokiečių koncentracijos stovykloje Stutthofe.

Visa kaceto sistema buvo gana žvėriška arba velniška, bet kartu vyko ir žmonių noras išlaikyti žmoniškumą šitokiose nežmoniškose sąlygose. Toks, sakyčiau, testas, labai dramatiškas testas. Vienas dalykas normaliam gyvenime išlaikyti savo žmonišką orumą, kitas dalykas šitose sąlygose, ir man sunku būtų pasakyti apie kitus, ir gal apie save, kodėl iššauki reakciją priešingai tam žiaurumui kaupt savo jėgas, ir išlaikyti žmoniškumą — ypatingai... padėti, netgi, kitiems, kada matai, kad žmonės sužlugdomi arba morališkai jiems sunku bepakelti...

...Yra zoologinis instinktas žmogui išlaikyt savo gyvybę arba sudaryti įmanomesnes sąlygas, nežiūrint kokia kaina, kokia sąskaita. Čia sunku labai aptart... ar jiem trūksta moralinės jėgos? Ar jie turi per didelius gyvybinius kokius instinktus? Aš nežinau. Bet, nesvarbu kokia kaina — kitus naikindamas, kad jis patenkintų tą sistemą ir sau susidarytų tuo būdu geresnes sąlygas, tam tikrą apsaugą...

... Rezultate, begindamas šitaip renfusiškai savo gyvybę, tu ją prarandi, ir morališkai prarandi savo vertę, kaip žmogus.

* * *

Ką mes išmokom tokioj žiaurioj mokykloj? Vis dėlto, aš vis galvoju, kad tai turbūt buvo pati geriausia mano mokykla vienu atžvilgiu. Viską pervertini.

Galima žiūrėti į gyvenimą, kad ir rimtai, bet vis dėlto ne taip giliai pervertini dalykus. O šita situacija priverčia padaryti labai rimtus sprendimus ir išrinkti kas galima geriausia iš visų vertybių; į ką gali tikrai atsiremt, o visą kitą gali dirbt, bet tai jau nėra taip svarbu. Reiškia, evaluacija vertybių. Į gyvenimą pažiūri visai kitom akim...

* * *

IŠĖJUS IŠ KACETO

Visų mūsų buvo baisi reakcija, kad pasaulis labai daug kvailioja ant tuštybės, visiškos, keistos tuštybės metasi ir, kad tai nėra gyvenimas. Gyvena visiška tuštuma... visiškai kitas, nebe mūsų pasaulis. Mes pamatėm ką reiškia išlaikyti gyvybę ir kokį gyvenimą reikia bandyti kurti...

Mirtis pasidarė tokia natūrali — natūralesnė už gyvybę...

Brangi mokykla, labai rizikinga, bet iš visų mokyklų pati vertingiausia.

Vargas, kančia — nors baisiai jų bijom, manom, kad tai kokia nelaimė — yra apvalantys, duodantys kažkokio stiprumo, jėgos ir gilesnės įžvalgos į gyvenimą.

* * *

Yra lotynų kalba posakis; Corruptio optimi pesima — geriausio žmogaus sugedimas, korupcija, būna pats blogiausias... Geriausio žmogaus sugedimas, persisvėrimas, lūžis, pasidaro pats blogiausias. Mes galime imti pavyzdį, sakysim, tie, kurie išsižada savo tautos... jie būna pikčiausi savo tautos priešai — kaip mes turėjom Vilniaus krašte sulenkėjimą: didžiausi lietuvių persekiotojai buvo. Ne tie iš gilumos Lenkijos — ne... jie be galo simpatiški lenkai buvo. Aš jų daug pažinau — apie lietuvius kokie jie geros nuomonės! Bet, tie mūsų pakraščio lenkai, kurie iš tikrųjų yra lietuviai, persisvėrė, nusigręžė nuo savo kilmės, jie yra buvę pikčiausi Lietuvos ir lietuvių priešai.

Yra kažkokia, sakyčiau labai kontrastiška, šiurpi tiesa, kad žmogus siekiąs ir pasiekiąs gražios aukštumos, jeigu jis lūžta, jis pasidaro tik žvėris.

* * *

Mes (46 lietuviai Stutthofo koncentracijos stovyklo) buvom išskirtina grupė. Mes buvom įkaitai, už tai, kad lietuviai atsisakė suorganizuoti S.S. legioną kovai prieš Sovietus, reiškia lietuvišką armiją vokiečių tarnyboj. Yra tik trys tautos, kurios nesudarė tokių legionų, naciškų legionų vokiečių tarnybai, būtent Graikija, Lenkija ir Lietuva. Belgija, Prancūzija, Estija, Latvija, visa eilė kraštų – Olandija ir Norvegija – jie sudarė tokius legionus. Kadangi Lietuva atsisakė šitą sudaryti – jaunimas išsibėgiojo, iš gimnazijų ir universitetų išsibėgiojo jauni žmonės – vokiečiai įtarė, kad čia gimnazijos vadovybės kaltos. Aš neseniai buvau grįžęs iš Berlyno. Man buvo nuostabu: jaunimas eina Laisvės Alėja Kaune ir dainuoja, „Į mišką aukštaičiai, į mišką žemaičiai, į mišką visa Lietuva!" Tai buvo ženklas – ir aš tik vėliau supratau – tai buvo ženklas; bėkim iš Kauno; bėkim iš miesto į kaimus, kad nebūtumėm mobilizuoti į S.S legioną.

Reiškia, Lietuvos vokiečių administracija, valdžia skirta okupuotai Lietuvai, turėjo pasiteisint prieš Berlyną kas įvyko, kodėl nepavyko šitas aktas. Kas nors buvo kaltas. Už tai sudarė sąrašą iš atsakingųjų profesijų, iš aukštųjų pozicijų, ir kaip visai tautai bausmę, už šitą nepasisekimą jų, arba lietuvių pasipriešinimą, mus be jokio teismo įgrūdo į kacetą. Ir sprendimas buvo mus sunaikint iš karto; sušaudyti pačioj Lietuvoj. Bet, rytų fronto štabas pasipriešino egzekucijai pačioj Lietuvoj, tada mus išveže į Stutthofą.

* * *

Kančia yra pats didžiausias ryšys – netgi didesnis už kraujo, giminystės ryšį. Broliai yra mano broliai, čia aš du dar turiu Amerikoj, kartu augom, kartu pešėmės. Bet, aš pasakysiu, kad kančia – čia keista, kitiem bus sunku suprast – kad kančia dar labiau suriša negu giminystės ryšys. Kiekvienas iš jų (t.y., iš tų, kurie buvo Stutthofe) yra toks mielas, toks savas - nesvarbu kas jis buvo! Ar tautininkas... Kas, ar... ateistų buvo – geriausi draugai esam! Kančia. Jūs netikėtumėt, koks tai... koks tai... kančia... Ir dabar Lietuvoj, sakysim, kurie yra persekiojami arba iš Sibiro, juos jungia begalinis ryšys. Ir aš manau, kad mūsų tauta yra taip sucementuota šituo visu dabartiniu persekiojimu ir šitos visos okupacijos, kad tas niekad neiširs. Čia tik mažas pavyzdys – kai tautininkų vyriausybė uždarė moksleivius ateitininkus, tikslu suparaližuoti sąmoningų ir gerai paruoštų katalikų prieaugli, tai priešingas rezultatas pasidarė. Moksleiviai ateitininkai slaptai veikdami išaugo 11,000. Ir, patys gabiausi, patys geriausi moksleiviai buvo šitam pogrindiniam moksleivių

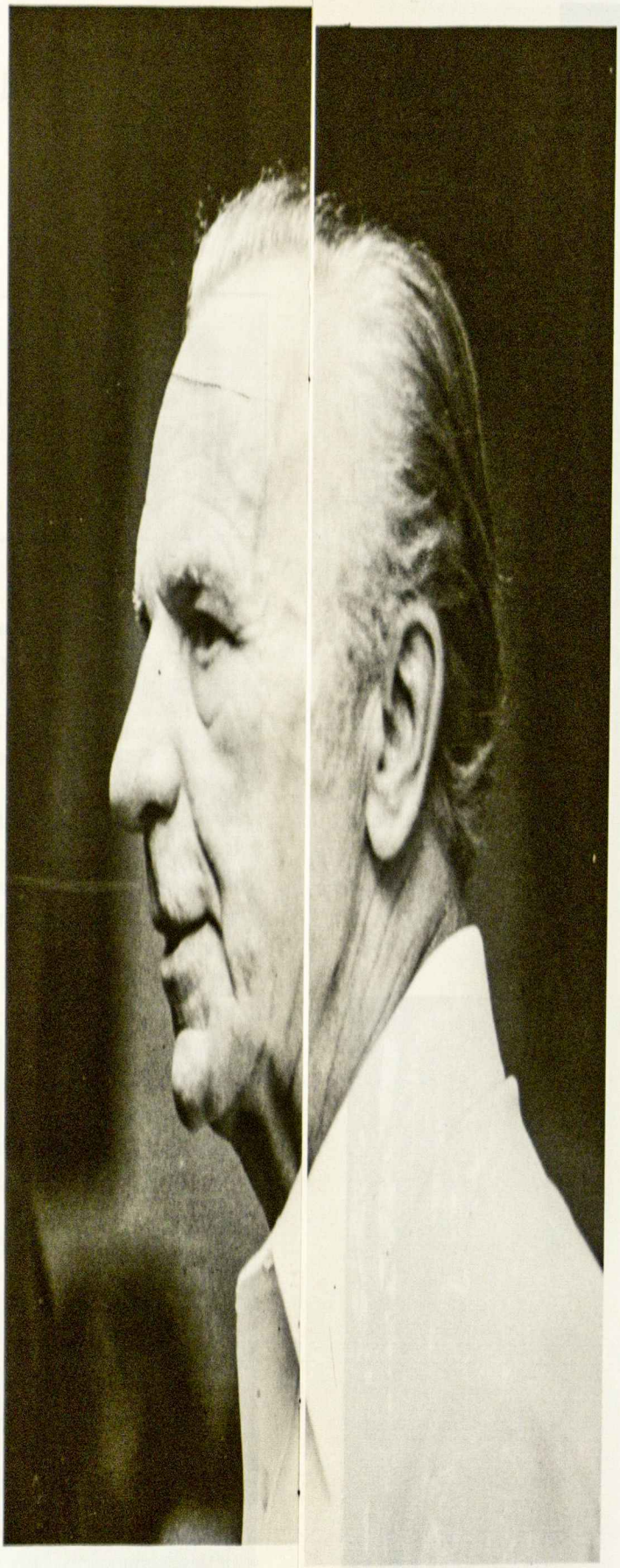

veikime. Reiškia, pabandyk lietuvį prispaust, tada lietuvis parodo tikrą savo jėgą.

Žodžiu, kančia... kančia ir priespauda suglaudina žmones. Arba, kokia nors auka darbe. Pavyzdžiui, man teko sukurti naują dienraštį, „XX-tą Amžių". Septyni ėmėmės šitą darbą... Tie pasidarė irgi patys geriausi draugai – grynai darbas, grynai auka. Daug ko turėjome atsisakyt, ir šalia kitų, kiekvienas turėjome nemažų pareigų ir vis tiek šitą darbą vežėme. Tai buvo darbas... kietas labai; reikalaujantis aukos darbas; idealistinis darbas; reikalaujantis ne tik laiko nuvogt miego, bet ir intelektualinių pastangų visokių, ir nežiūrint opozicijų, įtarimų, atakų... ir tas be galo suriša.

(Po karo, vienas iš kun. Ylos pažįstamų)... Užregistravo 120 vietų, kur lietuviai buvo nacių kalinami – kalėjimų, paprastų darbo stovyklų, plius kacetų. Ir ten, maždaug 120 vietovių, buvo kalinami virš 29,000 lietuvių.

* * *

Stutthofe buvo apskaičiuota, kad per 2-3 mėnesius žmogus turi būti baigtas. Toks maisto apskaičiavimas, plius epidemijos, ir ilgiau kaip tris mėnesius žmogus normaliai negalėjo išgyvent. Mes buvom ten du metus. Mes išlikom gyvi dėlto, kad mūsų padėtį pakeitė po, turbūt, pusantro mėnesio. Mus iš fizinių darbų pakeitė į biuro darbus. Ir paskui, praėjo mėnesis ir mus, pirmą kartą kaceto istorijoje, padarė garbės kaliniais.

Pakeitė padėtį dėl to, kad per staiga mirė. Turbūt po trijų savaičių prasidėjo mirtys, ir iš 46 metus praradom 9. Ir, paskui, netrukus dar du, reiškia, 11. Kita gera pusė buvo jau visiškai palaušti, ir buvom ant ribos – mirsim, ar nemirsim...

Kai tik Kauną, ar Vilnių, pasiekė žinios apie mirtį, tuojau labai didelės pamaldos – suplaukia žmonės, neorganizuotai, spontaniškai – iškilmingos, masinės pamaldos. Vieną dieną mirtis, kitą dieną vėl viena arba dvejos mirtys – ir taip pamaldos po pamaldų. Ir valdžia žiūri, kad vis tokios demostratyvinės pamaldos didėja. Nacių administracija Lietuvoj pajuto, kad čia gali išsivystyt labai nemalonios reakcijos krašte dėl tų staigių mūsų mirčių.

Staiga mus – mes jau pradėjom krist, visi krist – perkėlė į lengvesnį darbą. Turėjom tik vasarinę aprangą, o buvo kovo, balandžio mėnuo. Labai dar šalta, energiją išmeti, o gauni tik pusę normalaus maisto! krenta visas svoris... likom mes tiktai kaulai ir oda! Skeletonai aptraukti... pradėjom krist, krist, krist.

Čia paradoksas gyvenime; yra žmonės, kurie pasiaukoja, kad kitus išgelbėtų, kaip Maksimilijonas Kolbe. Bet čia, tie žmonės mirė, ir dėl jų mirties mes buvom išgelbėti.

Smėlio grūdelis karste

Artima draugė užmetė paskutinę rožę ir užbarstė saujelę gimtosis žemės. Smėlio žiupsnelis nubyrėjo nuo karsto viršaus — baigta. Juodai apsirengę laidotuvių namų vyrai su nuolatine užuojautos mina užgabeno laukinės dėžės auksinį viršų ir karstas dingo iš akių. Ir staiga dingo visas gyvenimas. Be abejo teliko jo žiupsneliai pažįstamų atmintyse, bet to pilno gyvenimo jau nebebuvo. Tik jis vienas begulintis savo karste težinojo savo gyvenimo kiekvieną detalę. Tik jis vienas buvo išgyvenęs kiekvieną savo momentą — džiaugsmingą, sunkų, aistringą, nuobodų, juokingą ir žmogišką.

Jaunuolis stovintis netoliese stebėjo kol karstą į žemę nuleido. Tas veiksmas atsidavė tokiu galutinumu, lyg, kad reikėtų tarti baigta, jau viskas, nieko nebeliko. Juk taip ir yra. Velionis nebesikeis su gyvaisiais; su juo nebesivystys draugystės; jis liks dar tik nebesikeičiantis prisiminimas. Smėlis jau sustojo byrėjęs jo gyvenimo laikrody. Nebuvo žiauraus stiklo sudužimo. Paskutinis grūdelis buvo tik ramiai nuslydęs stiklo šonu. Viskas jau ramu, tylu.

Bet tas tylus galutinumas baugino jaunuolį. Lakstai, juokies, įsikarščiuoji ir staiga užsidaro karstas. Nebėra. O tavo prisiminimas dings kitų karstų uždaryme.

Jis peržvelgė marias antkapių. Kiek čia pergyventų dienų guli. Ir jį užgulė beribė mintis, tokia kuri slegia žmogų momentaliai dėl savo neapskaičiuotinumo. Jaunuolio pažintys sudarė saujelę smėlio pliaže. Tiek daug gyvenimų buvo ir bus, kurių jis nepažinojo ir nepažins. Eini per gyvenimą paliečiant tokį mažą skaičių žmonių. Esi tik smėlio grūdelis, kuris iš jūros atėjęs jūron grįši.

Paskutinį kartą pažvelgęs į išorinę karsto dėžę, jaunuolis pasuko iš kapinių į viešąją gatvę, kuri knibždėjo žmonėmis ir mašinomis. Dingo begalinio pliažo vaizdas, nes neišvengsi kasdieninės realybės, ir nėra kam.

Prieblanda

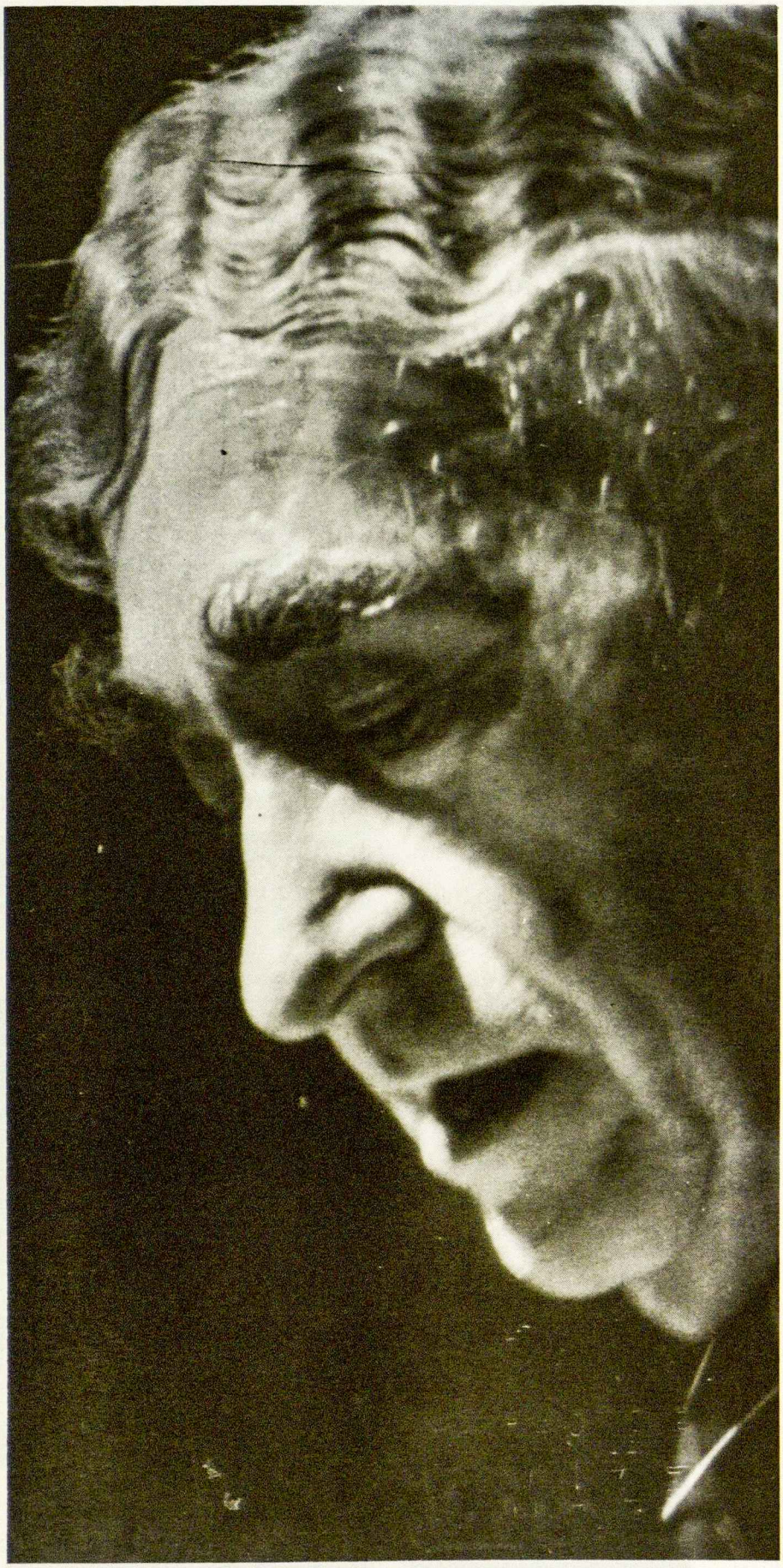

JAUNYSTĖS VAINIKAS

Tau į kalnus aukščiausius įkopti
Tau iš vargo, iš marių išbristi;
Mes nupinsim gražiausią vainiką
Tau iš vėtrų ir vėjų, jaunyste!

Žydi žemė žilvičiais ir vyšniom
Ir liūliuoja žaliu vasarojum,
Ir pavasario paukščiai sugrįžę
Jauną, gražią jaunystę dainuoja.

Tu kaip vasaros saulė, jaunyste,
Tu kaip saulė krūtinėse šviesi
Ir pernakt, kaip žvaigždė, neužgesus,
Tu kaip saulė kasdien užtekėsi.

Susirenkam
Ilgai nesimatę
Gal kiek pasikeitę,
Bet vis tie patys veidai.
Kalbame atvirai
Nieko neslepiam
Neturime paslapčių
Bet greit, jau laikas išsiskirt
Išsisklaidome į visus pasaulio kampus
Ir laukiame sekančios stovyklos.

Gailė

SVYRUOJANTI VEIKLA

Visi žmonės rėkia šaukia
Kaip mes galim ugdyt veiklą?

Mūsų kraštą, tautą slegia
turim priešus nugalėti!

Mušti rusus negražu,
reikia veikti vien protu.

Mes gudresni už kitus
Todėl vadina mus lietuvius.

Kiek amžių amžius mes kovojom,
Ginant gintaro krantus!

Karalaičiai mus mokino
Kovoti už tautos tikslus

Neturim sėsti tarp ribų
Lietuvos siela gyvuoja!

Išeivijoj mes meilę jaučiam
Už brangius rūtelių laukus.

Užsidegę pataisyt blogybes,
Nuskriausdimus ir žaizdas.

Tikrai mes norime padėti,
Bet sunku bet ką atlikti!

Dejuoja visi žmonės.
Jie yra per užimti...

„Neturiu laiko, pinigų ar draugų,
Leisk kitiems turėt vargų".

„Tas per sunku, per daug darbo,
Netrukdyk, turiu pamokų!"

„Aš nuvyksiu į stovyklą
Veiksiu ten aš mielai".

Bet broleli, kiek atliksi
Tarp draugų ir smagių balių?

Reikia stengtis, pasiryžti,
Pasiaukoti už tą kas tau svarbu.

Aišku, sunku, ir nepatogu,
Bet ženkim pirmyn ir vis galvokim,

Lietuva, tai mūsų kraštas,
Pasisavinkime ją nuo kitų!

Reikia mūsų meilę skelbti
Kad neatsirastumėm tarp pamirštų!

Rūta Sidrytė

TAIKA

Juoda katė,
Duok man laimės.
Raudonas kraštas,
Duok man laisvės.

Verkiantis vaikas,
Duok man tylos.
Raudonas laikraštis,
Duok man tiesos.

Sugedęs laikrodis,
Duok man laiką.
Raudoni vadai,
Duokit man taiką.

Rimas Prakapas

1984 m. Žiemos kursuose
Dainavoje

TĖVYNĖS PAVASARIS

Herodas piausto šalis
su degančio Kievo upe.
Motina Žeme,
Karve,
kūdikiai miršta, lūpos
prie krūtinės...
Motina Karve,
tavo pienas išprievartautas
Dniepro pilkų pirštų;
dumblą metant Šventam Kazimierui į akis.

Milda Palubinskaitė

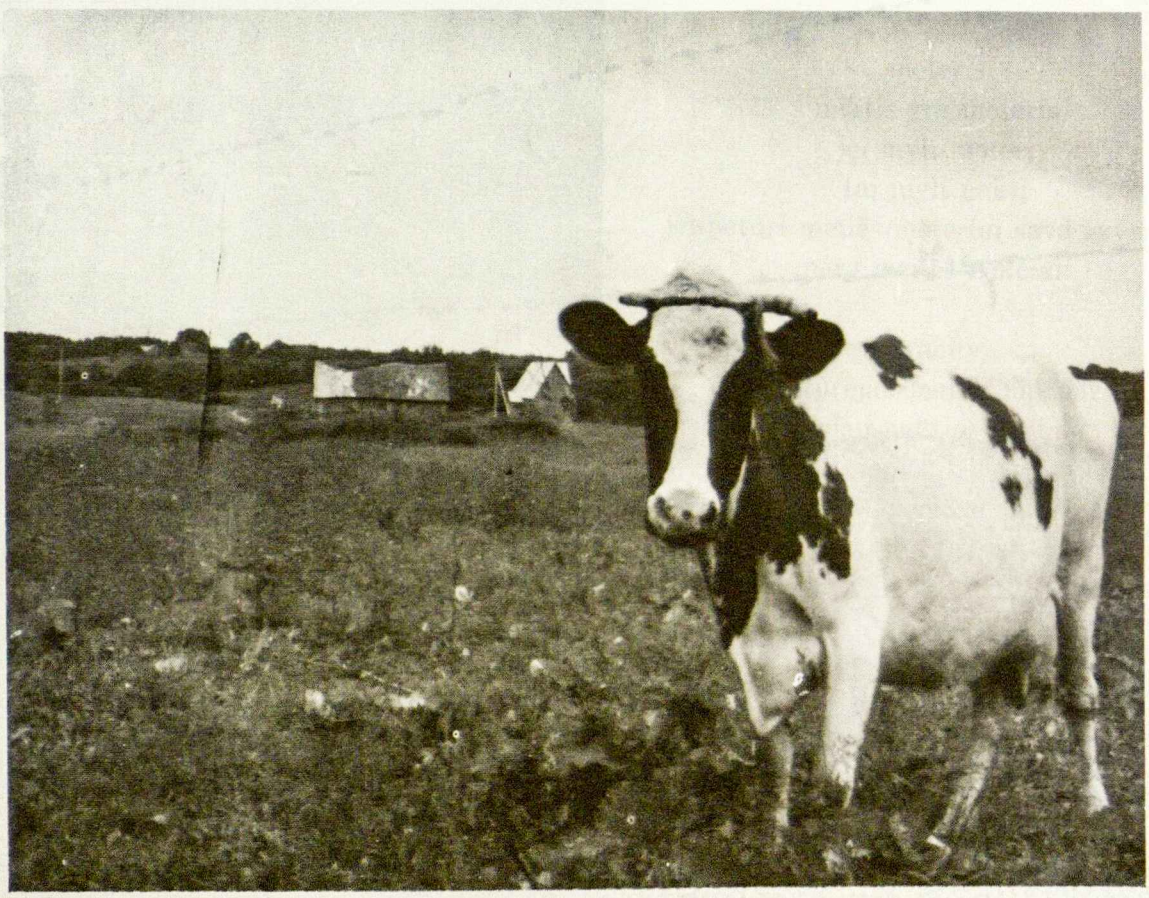

GEGUTĖ

ORUOSTYJE

Būčiau atsisakius visko
Dėl konvalijų ir rūtų,
Bet pro ašaras
Nespėjau pasakyt.

Liko tik svajoti
Vandenynus keikti,
Mintimis Tave lankyt.

GAILA

Gaila,
kad nemoku
žodžių,
tau artimų.

Turiu
dovanoti
tau
lelijos žiedą,

Kad matytum, koks
gyvenimas trapus.

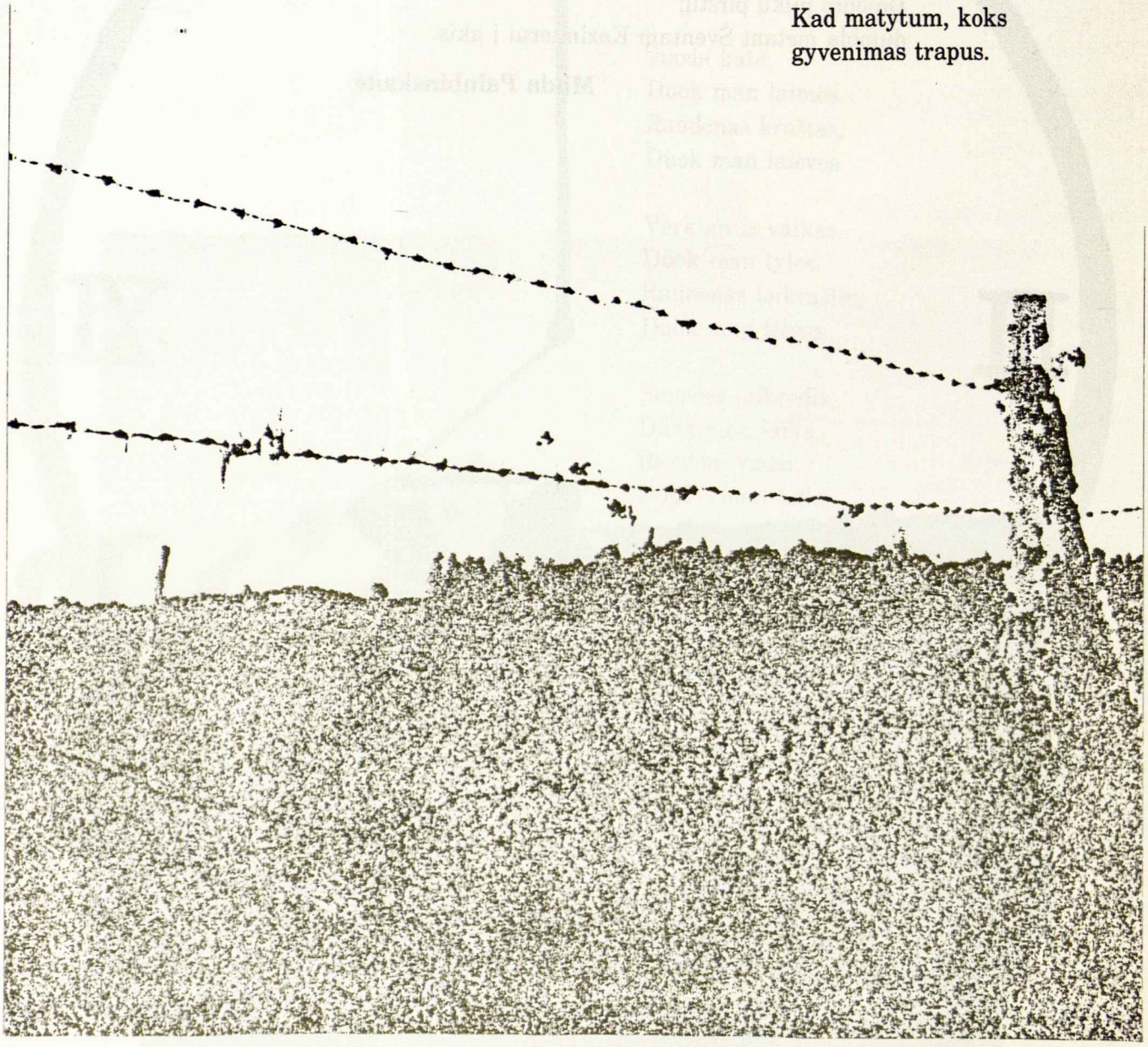

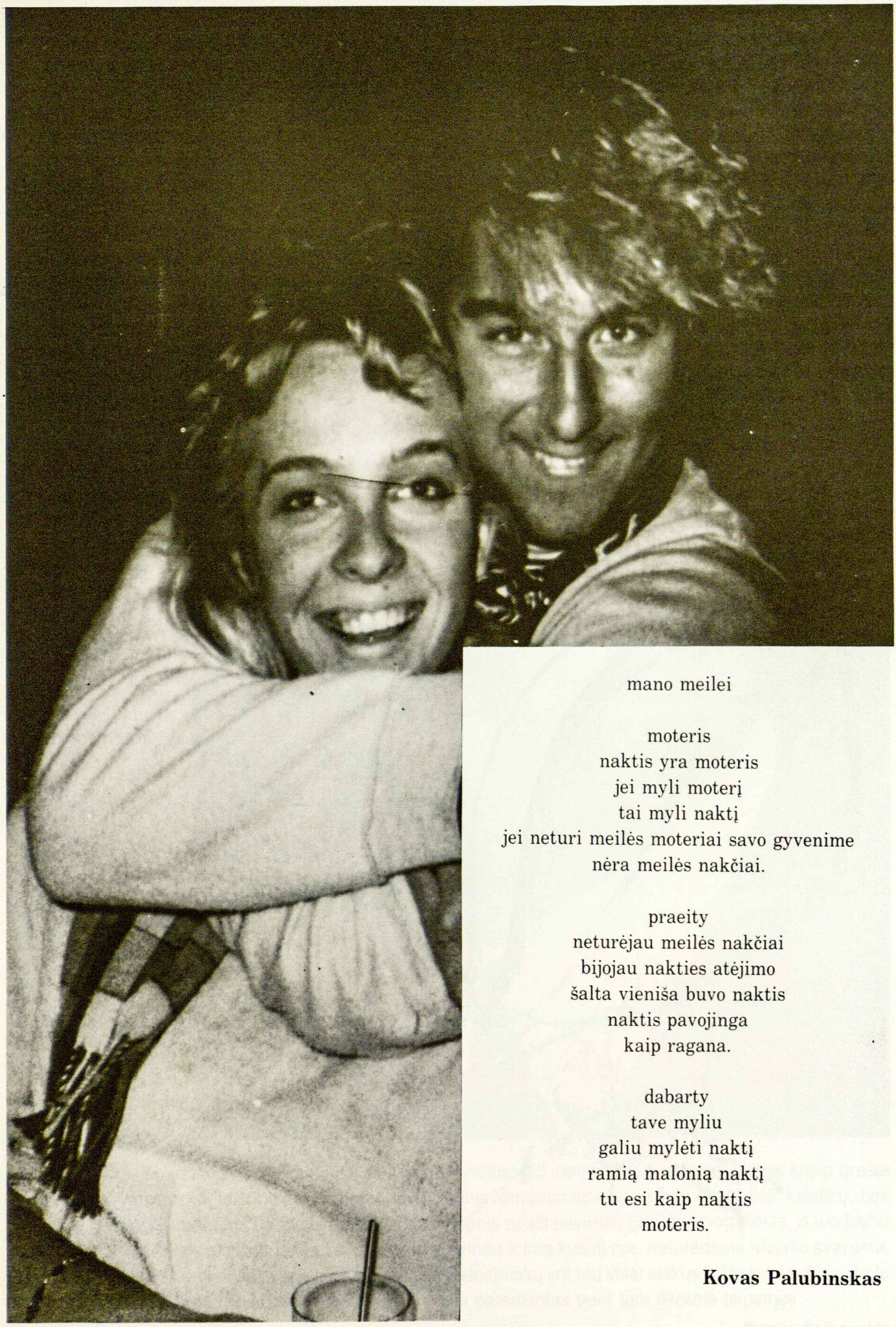

mano meilei

moteris
naktis yra moteris
jei myli moterį
tai myli naktį
jei neturi meilės moteriai savo gyvenime
nėra meilės nakčiai.

praeity
neturėjau meilės nakčiai
bijojau nakties atėjimo
šalta vieniša buvo naktis
naktis pavojinga
kaip ragana.

dabarty
tave myliu
galiu mylėti naktį
ramią malonią naktį
tu esi kaip naktis
moteris.

Kovas Palubinskas

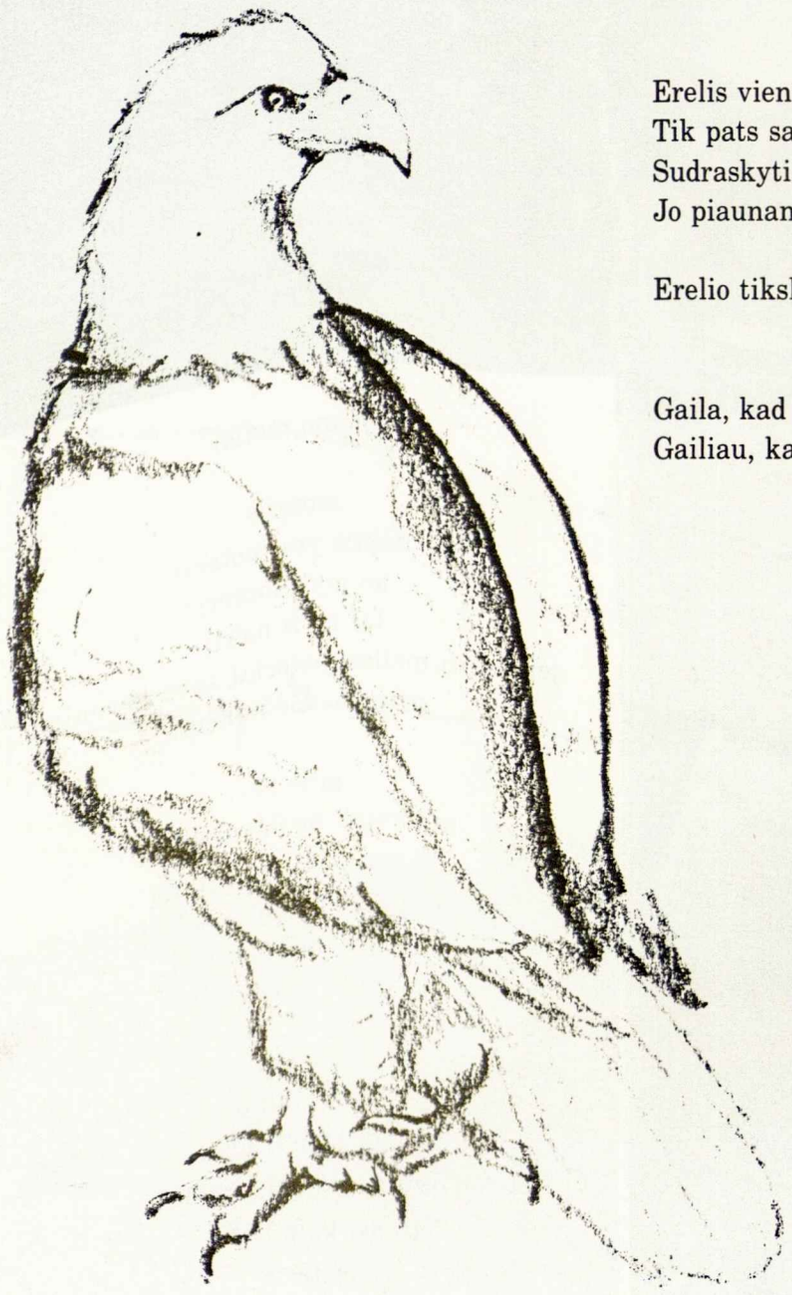

PLAKATAS

Paleisk! Paleisk garbingąjį erelį!
Leisk jo sparnams kelti jį švelniai į
nepasiekiamą dangų.
Leisk jo ausims girdėt švilpiantį mėlyną vėją.

Erelis neturi ribų.
Su išplėstais sparnais jis piauna mėlyną dangų
Nuo saulėtekio iki saulėleidžio, nuo mėnultekio
iki menuleidžio.

Erelio namas — karališki kalnai.
Jo kiemas nesibaigianti mėlynė.
Jis lesa ant atspindinčių ežerų ir skaidrių
upių krantų.

Erelis vienas — be draugų.
Tik pats savim tiki.
Sudraskyti griaučiai papasakoja apie
Jo piaunančius peilius ir padidinamuosius stiklus.

Erelio tikslas nepakeičiama erdvė tėvu sauleliu,
motina mėnule, ir sesutėms
žvaigždėmis.
Gaila, kad erelis ne kaip žmogus.
Gailiau, kad žmogus ne kaip erelis.

Marius Gražulis

Atėjo laikas pareikalauti iš savo narių griežtesnio ideologinio nusistatymo, nes kitaip gresia organizacijai ideologinis ištižimas ir nuolatinis kompromitavimas savo idealų tiek katalikų, tiek nekatalikų tarpe. Tokiomis aplinkybėmis idėjinis apaštalavimas pasidaro negalimas, o tuo pačiu katalikiškoji akcija nustoja savo idėjinio pagrindo ir ima kyboti ore, neturėdama idejinio svarumo. Reikalas pakelti ideologinį susipratimą tarp ateitininkų yra tad visai aiškus ir šaukte šaukiasi rimto susirūpinimo. Kas daryti, kad jis galėtų būti patenkintas bent tam tikrame laipsnyje.

Stasys Šalkauskis

SAS pirmininko žodis

1986 balandis 20

Garbė Kristui!

Studentų Ateitininkų sąjungos centro valdyba sveikina visą ateitininkišką studentiją ir linki jai daug ištvermės ir galios savo darbuose.

Pavasaris, tai atgimstančios gamtos laikas; tepražydi mūsų visų širdyse džiaugsmingi ateities žiedai ir jaunatviška dvasia tenuveda stebuklingais keliais.

Ateinantys du metai — svarbūs visiems studentams. Kitais metais švenčiame Lietuvos apkrikštijimo šešių šimtų metų Jubiliejų. Prisidėkime savo miestuose prie šios šventės ruošos darbų — jos pavykimas priklausys nuo mūsų pačių idėjų, pastangų ir pagalbos. SAS centro valdyba norėtų organizuoti ekskursiją į Romą, į didžiąsias iškilmes Vatikane per kurias šv. Tėvas atnašaus mišias Šv. Petro bazilikoje, apie planus pranešime vėliau.

1988-tų metų pradžioje, apie Naujus Metus, jau vyks Pasaulio Lietuvių Jaunimo sąjungos kongresas Australijoje. Organizavimasis jau pradėtas ir smarkiai eina pirmyn.

Šią vasarą patys ateitininkai ruošia savo 75-tų Jubiliejinių metų užbaigimą — kaip tik sutampa ir Ateitininkijos tėvo Stasio Šalkauskio 100-to metų gimimo šventė.

Visiems šiems darbams reikia daug energijos, idėjų ir prakaito; bet jie visi veda žingsniu arčiau prie šviesesnės ateities mūsų tėvynės Lietuvos. Dirbkime kartu su šių įvykių organizatoriais, kad pasklistų, kaip Gedimino sapne, Lietuvos balsas per visą pasaulį!

Garbė Kristui!

ARŪNAS PEMKUS

SAS CV:

A. Lukoševičius
A. Pemkus
H. Šatinskas
D. Kudšma
K. Lukaitė
R. Pemkutė
D. Ivaška

Detroito studentų ateitininkų draugovė

Po trijų metų, Detroito studentų ateitininkų draugovė laike jų pirmą susirinkimą rugsėjo 21 d., 1985. Nuo tos dienos, esame turėję dar septynis susirinkimus. Valdyboje buvo išrinkti: Marius Gražulis — pirmininkas, Aldas Kriaučiūnas — sekretorius ir Alma Lelytė — iždininkė. Iš viso turime 13 studentų draugovėje.

Mūsų svarbiausias tikslas dėl pirmų metų buvo gerai draugovę suorganizuoti, bet ir teko konkrečių darbų atlikti. Mes ruošiame laikraštėlį, kuriame draugovės studentai galėtų rimtai ir juokingai savo kūrybą parodyti. Išrinkom jam pavadinimą — „Atgimimas", simbolizuojantis mūsų draugovės atsigaivinimą. Jis buvo išleistas per Detroito Šeimos šventę, gegužės mėnesį. Tuo pačiu laiku mūsų draugovės trys kandidatai davė Studentų sąjungos įžodį. Per Didįjį Penktadienį, mūsų draugovė suruošė susikaupimo vakarą Detroito jaunimui. Susirinkusieji parašė asmeniškus laiškus Dievui ir tada padarę mažus kryžius, kuriuose jie su vienas kitu apsikeitė. Šalia darbų, teko laiko surasti dėl smagumų. Gruodžio mėnesį, mes turėjome Kalėdinį balių, o kurio žaidėme Trivial Pursuit žaidimą.

Mūsų planai dėl sekančių metų yra įvairūs. Turėsime religijos ir politikos būrelius draugovėje. Religijos būrelis paruoš susikaupimo vakarus ir informuos draugovę apie parapijos įvykius, kurie mus liečia. Politikos būrelis žvelgs į lietuvių veikimą politikoje. Jau truputį šiais metais mum taip teko veikti. Mes parašėme laišką mūsų senatoriui Donald Riegle, nes jis pasirašė Baltijos Laisvės dienos rezoliuciją. Mes irgi toliau su kitom studentų draugovėmis susirašinėsime, kad galėtumėme geriau kartu veikti ir dirbti. Turime vilties ir jėgų dėl mūsų ateities ir linkime visiems studentams sėkmės jų kovoje dėl Lietuvos.

Aldas Kriaučiūnas

M. Gražulis, Detroito studentų draugovės pirmininkas su čelo aparatu.

New York Draugovės Veiklos Santrauka

New Yorkiečiai tropikuose

Šiais metais New York draugovė buvo labai veikli. Jau esame turėję šešis susirinkimus ir esame numatę pilnų metų eigą. Esame klausę įvairių paskaitininkų ir po paskaitų diskutavę įvairias temas.

Vasario 8 d., suruošėme prieš-užgavėninius šokius. Jų tema buvo „Užgavėnės Tropikuose". Tap pat, suruošėme iškylą į Noel Coward's Broadway vaidinimą „Hay-fever". Į šiuos įvykius atvyko ir apylinkių draugovių nariai.

New Yorkiečiai baigus „Hay fever"

Gegužės 31 d. įvyks mūsų Metinė šventė. Visus kviečiame dalyvauti.

Audrė Lukoševičiūtė

Los Angeles Studentų Ateitininkų Draugovės Veikla

1985 m. Studentų ateitininkų vasaros Shawanawsee stovykloje studentai lakstė žaliais pievų takeliais, lošė tinklinį, gulėjo saulėje, plaukė vėsiam baseine, baidariavo netolimoj upėje, tankių miškelių mažose aikštelėse kūrė laužus prie kurių dainavo, ir svarbiausiai, jie kalbėjosi. Nuo pat kėlimosi iki vėlyvaus gulimo, stovyklaujantys studentai kalbėjo. Kalbėjo pakeliui į valgius, paskaitas, chorelio repeticijas, sporto rungtynes, vakaro programas ir net stovėdami po primityviais dušais, kurių lubos buvo atviras dangus.

Kalbos suposi apie įvairias temas — kai kurios lengvesnės, kai kurios reikalaujančios miklesnio proto pasisukinėjimo — bet turbūt labiausiai gvildenama tema buvo liečiant studentų ateitininkų veiklą. Toje stovykloje per kurią peržengė maždaug 52 asmenys, susirūpinimas dėl studentų ateitininkų tolimesnes veiklos buvo nemažas. Visi norėjo atnaujinti veiklą savo miestuose; nemažai miestų sienose gyveno studentai kurie buvo tapę studentais, bet neradę veikiančios studentų ateitininkų veiklos savo vietovėj dėl įvairių priežasčių. Stovykloje prasidėjo žygis atgaivinti studentų ateitininkų veiklą po visą kraštą... ir ten lakstėm, užsidegę, pilni energijos, vilties, planų.

Tarp medinių namelių, ošiančių miškų ir gurguliuojančio upelio vaikščiojo trys Los Angeles studentai ateitininkai: Dalytė Trotman, Kovas ir Ginta Palubinskai. Ir jų, taip kaip ir kitų širdyse užsidegė ryžtas įsteigti veikiančią draugovę savo mieste. Žodžiais, žvilgsniais, konkrečiais pasikalbėjimais tarpusavy, jie tarėsi ką grįžę namo darys; ne vien tiktai pradės oficialią draugovę, bet taip pat ir dirbs pritraukti jaunimą prie lietuviškos parapijos. Su tokiom mintim mes grįžom namo.

Bernardo Brazdžionio Studentų ateitininkų draugovė oficialiai gimė 1985 m. lapkričio 17 d., pirmutiniam draugovės susirinkime, kai keturi susirinkę asmenys vienbalsiai pritarė Kovo Palubinsko pasiūlymui, kad draugovė imtų gyvo žmogaus vardą, kurio pavyzdį galėtume sekti, kurį pažįstame, gerbiame, ir kuris galėtų mums suteikti paramą sunkesniuose momentuose būdamas mūsų tarpe.

To pačio susirinkimo metu, nusprendėme suruošti antras Jaunimo Mišias savo parapijai, šį kartą kaip draugovė. Pirmutines suorganizavom su šeštadieninės mokiniais, taip išpildydami savo vasarinį pasiryžimą labiau pritraukti jaunimą prie lietuviškos parapijos. Koordinavom antrų Jaunimo Mišių datą su Los Angeles ateitininkų

Los Angeles studentų ateitininkų draugovė su poetu B. Brazdžioniu.
Iš Kairės: G. Palubinskaitė, Poetas Bernardas Brazdžionis, Milda Palubinskaitė, Gailė Radvenytė, Rima Navickaitė, Dalytė Trotman, Kovas Palubinskas. **Antroj eilėj iš kairės:** Linas Palubinskas, Arnoldas Kungys, Aras Grakauskas. L.A. Ateitinkų Kalėdinio susirinkimo metu.

kalėdiniu susirinkimu, kad diena būtų tikrai išskirtina.

Po to susirinkimo, pradėjome veikti septyniese: Aras Grakauskas, Arnoldas Kungys, Rima Navickaitė, Kovas ir Ginta Palubinskai, Gailė Radvenytė ir Dalytė Trotman. Mūsų veikla vystėsi šiuo pobūdžiu:

1985 m. gruodžio 22 d. — Studentų ateitininkų suruoštos Jaunimo Mišios ir Los Angeles ateitininkų kalėdinis susirinkimas.

1985 m. gruodžio 26 - 1986 m. sausio 1 d. — Nemaža dalis mūsų draugovės dalyvavo Studentų ateitininkų Žiemos stovykloje Burlington, Vermont, o kita dalis traukė Dainavon į MAS žiemos kursus.

1986 m. sausio 19 d. — Antrasis draugovės susirinkimas įvyko mūsų parapijos aštuntame kambary. Šiame susirinkime balsavome užsiimti studentų „Ateities" numerio redagavimą; tai taptų mūsų pagrindiniu metų projektu.

1986 m. vasario 9 d. — Trečiojo susirinkimo vieta turėjo būti staigiai pakeista pakeista, tai žinoma, greitai radom prieglaudą artimajam pizza restorane kur smagiai išpildėm darbotvarkę. Pradėjom su citata iš **Jurgio Krasnicko,** kuris truputį apšvietė ką reiškia būti studentu ateitininku. Po to, išrinkome šių metų valdybą:

Pirmininkė — Ginta Palubinskaitė
Vicepirmininkė — Dalytė Trotman
Sekretorė — Rima Navickaitė
Iždininkas — Kovas Palubinskas
Korespondentė — Gailė Radvenytė
Narys — Arnoldas Kungys

Pasirašę gimtadienio sveikinimą poetui Bernardui Brazdžioniui, ir perskaitę Aldo Kriaučiūno rašytą laišką iš Detroito draugovės, užsiraitojom rankoves ir kritom prie savo redagavimo projekto. Nusprendėme rašyti laiškus savo draugams ir kitiems studentmas, kurių adresus turėjome ir padaryti bendrą skelbimą „Drauge", kad renkame medžiagą. Kartu suredagavę savo bendrą laišką, pasiskirstėm po 12 adresų, lėkėme namo mašinėlėm iškalti prašymus ir laukti nuotraukų, straipsnių, eilėraščių ir veiklos aprašymų antplūdžio.

1986 m. vasario 16 d. — Su vėliava dalyvavome Vasario Šešioliktos minėjime ir nustatėme sekantį susirinkimą kovo 8 d.

1986 m. kovo 8 d. rado mus aplink parapijos aštunto kambario stalą besitariančius apie maldos dienos pravedimą jaunimui. Atradome, kad savaitgaliai nepaprastai pilni, tai nutarėm pasitarti su kunigu, kuris žadėjo pravesti rekolekcijas mūsų bendruomenei, o tada spręsti apie maldos dienos pravedimą. Pasikeitėme žinias apie „Ateities" medžiagą, truputį pabendravome, o tada traukėme atgal savo atskiromis vagomis.

1986 m. kovo 23 d. — Darbo susirinkimas pas Gailę Radvenytę. Kelias valandas vartėme nuotraukas, persvarstėm kaip medžiagą sudėsime, ką turime, ko trūksta, ko laukiame, ko dar reikia prašyti ir visokiausias detales, kurios padės mūsų „Ateičiai" tikrai atstovauti studentus ateitininkus. Galų gale, po visokiausių pasitarimų, smagios fotografavimo sesijos, nutarėme susirinkti balandžio 12 d. įteikti savo rašytą medžiagą ir suorganizuoti tą, kurią gavome iš kitų studentų.

1986.IV.12 d. — Šeštadieninės mokyklos paskutiniam skambučiui suskambėjus, traukėme prie ateitininkiškų reikalų... diena buvo nustatyta kandidačių egzaminavimui. Kandidatės Gailė Radvenytė ir Rima Navickaitė buvo susipažinusios su Ateitininkų vadovo sritimis, kurios lietė Federaciją, SAS ir draugoves. Pirmą dalį egzamino — Ateitininkų vadovo žinių patikrinmą — atlikome neformalioj, patogioj atmosferoj. Užtat, kad draugovių svarbiausia pareiga yra gerai paruošti savo kandidatus, norėjome būti tikri, kad mūsų kandidatės pažintų organizaciją ir iš kur kilo mūsų pasaulėžiūra. Pirmininkei baigus tyrinėti kandidačių žinias apie organizacijos struktūrą, tikslus

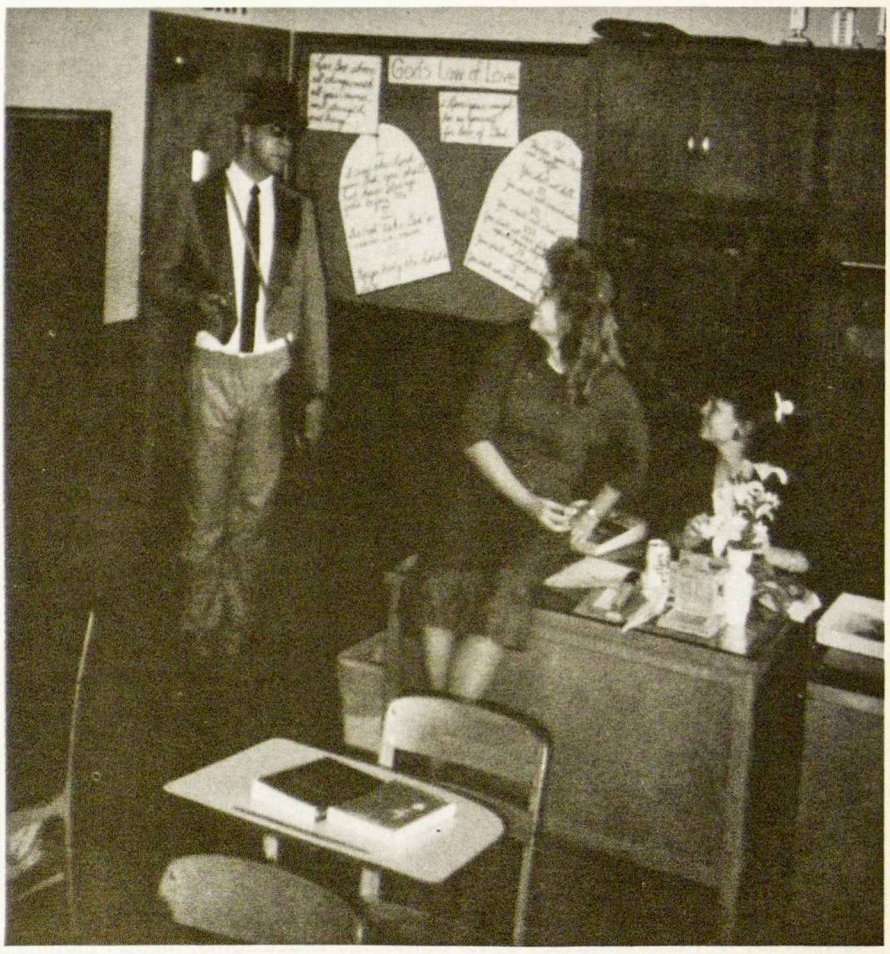

L.A. draugovės kandidačių egzaminas:
Iš kairės: Arnoldas Kungys, Gailė Radvenytė ir Rima Navickaitė.

bei kilmę, Arnoldas Kungys pravedė antrąją egzamino dalį — charakterių patikrinimą. Šios dalies tikslas buvo ištirti ar kandidatės buvo pergalvojusios įvairius klausimus, kuriuos kiekvienas sąmoningas žmogus turėtų apgalvoti. Trečią egzamino dalį — proto miklumo patikrinimą — pravedė Dalytė Trotman. Kandidatėm pateikė mįslę ir visi vyresnieji studentai laukė, kad kandidatės pasiduotų; juk, prieš kelias savaites keturiese buvom praleidę gerą pusvalandį su prelatu Kučingiu, spėliodami atskaymą, ir jo neišvydę. Deja, Gailė nutarė neduoti mums to malonumo ir greitai išaiškino mįslės atsakymą. Abiems kandidatėms tebeliko duoti studentų atteitininkų įžodį.

1986.IV.18 d.—Renata Kungytė laiko studentės kandidatės egzaminą San Diego. Egzamino tvarka sekė tą pačią eigą kaip 12 egzaminai. Renatai tebeliko duoti studentų ateitininkų įžodį.

1986.IV.20 d. — Los Angeles ateitininkų Šeimos šventė.

1986.IV.26 d. — Išleidę savo mokinius, nukeliavome į savo parapijos apatinę salę, pasiryžę „Ateitį" galutinai sutvarkyti. Apsiginklavę bulvių drožlėmis, nepaprastai daug Diet Coke ir šiltais šokoladiniais pyragaičiais (ne, ne šviežiai kepti, tik šiltoj mašinoj palikti keturiom valandom), puolėme darbą. Vienas po kito, studentai išvažiavo. Dienos šviesa išblėso. Dangus tamsėjo. Parapijos sargas pradėjo viską užrakinėti. Ištvermingi L.A. studentai tebesėdi prie darbo stalo. Lauke tamsu. Jau paaiškėja du dalykai: naktis atėjo ir darbo nebaigsime. Geras šešias valandas išdirbę, išsiskyrėme iki sekančio pasimatymo.

1986.V.1 d. — Šis „Ateities" numeris yra nemažai keliavęs po mūsų apylinkes. Šiandieną atsirado Vistos gražioj, šviežioj aplinkoj p. Brazdžionių ir p. Mickevičių namuose. Dar tūkstantį valandų (apytikriai) supylėme į savo metinį projektą ir patenkintai nusprendėme, kad

Iš kairės: L.A. draugovės vicepirmininkė Dalytė Trotman ir pirmininkė Ginta Palubinskaitė.

studentų „Ateitis" tikrai netoli galo... toliau padirbėsime atskirai kaip anksčiau ir darbą tikrai baigsime sekantį kartą.

1986.V.23 d. — Ir vėl „Ateitis" važiuoja pajūriu į Vista. Pravedėme pokalbį su poetu Bernardu Brazdžioniu ir skubėjome baigti savo darbą. Ir vėl... nors aiškinam ir aiškinam „Ateičiai", kad Čikagoje jau malonus oras, ji nutarus dar likti California. „Dar tik trupučiuką", pagrasinom nustatydami „baigimo momentą" rytojui.

1986.V.24 d. — Ir vėl Vistoje pas Dalytę. Smarkiai tvarkom medžiagą. Skubiai, bet tvarkingai renkame paskutines fotografijas. Tikrinam kalbą. Tvarkome skyrius. Tikrinam detales. Vis vien, lieka gabalėlis.

1986.V.29 d. — Milda paskutinę dalį „Ateities" pargabena iš Vistos, kol paskutinis pertikrinimas vyksta pas Palubinskus. „Ateitis" vis prašosi likti, bet galas netoli — rytoj ji skrenda Čikagon su Arnoldu.

1986.V.30 d. — Ir pagaliau, „Ateitis" šypsos ir maloniai nusiteikus laukia kelionės Čikagon. Persvarsčius visą reikalą nusprendė, kad mašinose važinėti gana... laikas palakioti padangėj. Iki pasimatymo žurnaliuk — tik prašau, prašau, nepasimesk.

Pirmieji Bernardo Brazdžionio Studentų ateitininkų draugovės veiklos metai greitai baigiasi. Peržvelgus pereitų metų veiklą reikia sakyti, kad metai buvo neblogi... pravedėme Jaunimo Mišias, atnaujinom savo veiklą, ir atlikome konkretų projektą. Artimoje ateityje keliausime į stovyklas, truputį vėliau vadovausime, o vasarai pasibaigus... žygiuosime toliau savo pasirinktuoju keliu.

Garbė Kristui!

Ginta Palubinskaitė
Los Angeles
Bernardo Brazdžionio
studentų ateitninkų draugovės
pirmininkė

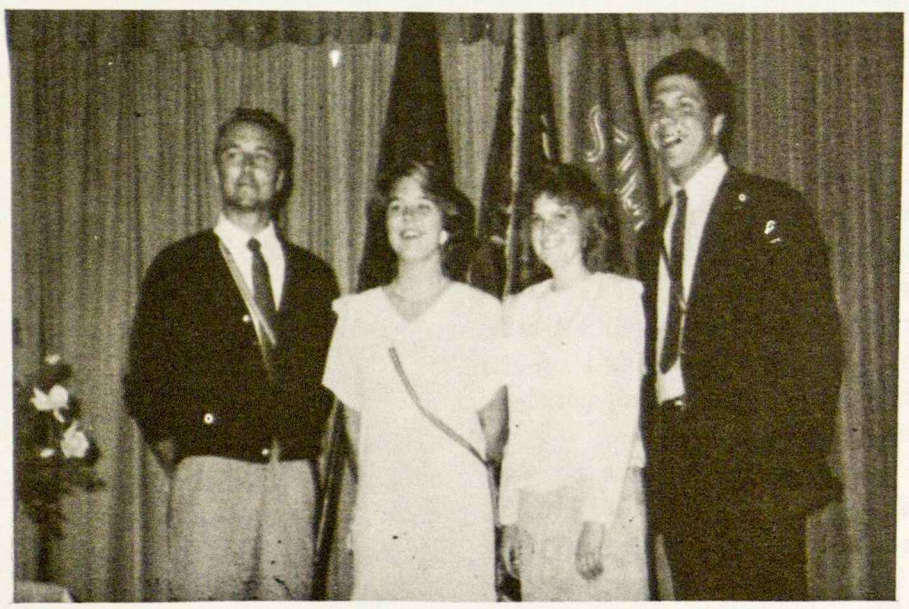

Iš kairės: Kovas Palubinskas, Ginta Palubinskaitė, Gailė Radvenytė, Arnoldas Kungys.

Toronto studentų draugovės veikla

1985 m. spalio 13 d. — Pirmas susirinkimas

Jau keli metai praėjo nuo to laiko, kai Toronto studentai yra suėję kartu oficialiam susirinkimui. Pagaliau, šiais metais pora studentų nutarė pakeisti šį liūdną reikalų stovį Toronte ir sušaukė susirinkimą, kurio pagrindinis tikslas buvo pirmoj eilėj bandyti suburti šiek tiek studentų į vieną vietą bent trumpam laikui.

Sunkiausią dalį atlikus, pasisekė išrinkti valdybą 1985-86 metams, kuri susidaro iš šių asmenų;

Pirmininkė — Zita Prakapaitė.

Vicepirmininkas — Rimas Prakapas.

Sekretorius — Linas Daukša.

Korespondentas — Gintaras Uleckas.

Iždininkė — Dana Dirmantaitė.

Laikraštėlio redaktorius — Vytas Čuplinskas.

Taip pat sudarėme sąrašą kuopos narių; yra maždaug 20 oficialių narių.

1985 m. spalio 25-27 dienos — Toronto Ateitininkų kuopos šventė

Šiais metais Stasio Šalkauskio draugovės metinė šventė įvyko rudenį, o ne pavasario laiku, kaip įprasta, tad nebuvo ypatingai daug laiko jai pasiruošti. Tačiau, visas dr. O. Gustaitienės įdėtas darbas ir pastangos suruošti šią šventę buvo sėkmingas.

Penktadienio vakarą, studentai susirinko pas Jūratė ir Gintarą Uleckus smagiai pabendrauti, padraugauti. Stebėjome du filmus — „Moscow on the Hudson" ir „Educating Rita", pastebėdami, kad mūsų tėveliai kalba angliškai taip kaip Robin Williams kalbėjo „Moscow on the Hudson" filme.

Šeštadienį, pietų metu, visi nauji moksleiviai ir studentai kandidatai buvo pavieniui egzaminuoti p. Kolyčiaus ir p. Mangelico. Seni moksleiviai ir studentai, žinodami kiek įtampos žmogus gali jaust prieš įeinant pro duris į egzaminavimo kambarį, parėmė kandidatus ir davė jiems stiprybės ištesėti egzaminą ir žengti tolyn Ateitininkijos keliu.

Maždaug antrą valandą, visi moksleiviai ir studentai susirinko pasiklausyti naujo Federacijos vado Juozo Polikaičio, kuris pakalbėjo su visais apie „Ateitininkiją" ir „Ateitininkų organizaciją". Jis stengėsi gauti atgarsių iš Toronto jaunimo liečiant mūsų lūkesčius ateičiai, pasiūlymus bei pageidavimus Ateitininkų organizacijai. P. Polikaitis taip pat pranešė apie konkrečiai ruošiamus įvykius: Jubiliejinę Ateitininkų stovyklą 1986 m., Dainavoje ir Kongreso metų uždarymą Toronte.

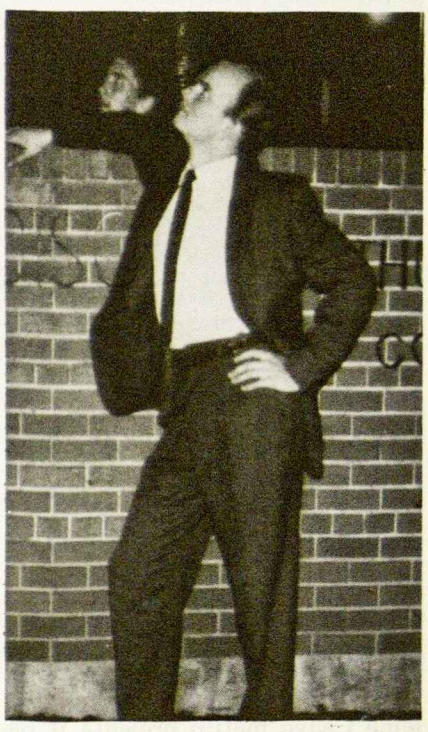

Moksleivių ir studentų vėliavos per At-kų šventę iškilmingų mišių metu.
Moksleiviai: Indrė Čuplinskaitė, Linas Balaišis, Violeta Dobilaitė
Studentai: Ona Jurėnaitė, Algis Rašymas, Dana Čepaitė

Studentai duoda įžodį per Toronto At-kų šventę: Algis Nausėdas, Dana Dirmantaitė, Rimas Prakapas.

Šeštadienio vakarą, visos šeimos — dideli ir maži ateitininkai — suvažiavo į Prisikėlimo parapijos salę švęsti šventę ir šeimyniškai pavalgyti vakarienę. Programėlę eilėraščių, muzikos ir dainų humoristiškai ir įdomiai pravedė studentai Linas Daukša ir Vytas Čuplinskas. Tuo pačiu, teko paklausyti Federacijos vado Juozo Polikaičio, kuris tarė ilgesnį žodį susirinkusiems.

Sekmadienį tiesiai prieš 10:15 val. Mišias, moksleiviai Vida Dirmantaitė, Gailė Jonytė, Tomas Jonys, Loreta Staniulytė ir studentai Dana Dirmantaitė, Algis Nausėdas ir Rimas Prakapas davė įžodžius ir įstojo į moksleivių ir studentų gretas. Po juostelių įteikimo sekė iškilmingos Mišios su vėliavomis ir uniformomis, kurias atnašavo Toronto ateitininkų naujas dvasios vadas, Tėvas Pijus Sarpnickas.

Po Mišių, visi susirinko paskutinį sykį šventės metu į tradicinę agapę. Dr. O. Gustainienė trumpai paklbėjo apie Toronto ateitininkų veiklą, problemas ir padėkojo Juozui Polikaičiui už atvykimą ir dalyvavimą šventėje. Sekė pranešimai iš Federacijos vado, iš SAS Centro valdybos pirmininko Arūno Pemkaus, kuris buvo atvykęs iš Washington, ir moksleivių bei studentų pirmininkų žodeliai.

Užbaigti šių metų šventę, dalyvaujantys tradiciniai sugiedojo Ateitininkų himną ir tada pasiliko pasivaišinti mamyčių suneštais sumuštiniais ir pyragais ir paskutinį kartą pabendrauti kaip ateitininkiška šeima.

1985 m. lapkričio 23 d. — susirinkimas

Lapkričio 23 d. studentai iš visų Toronto miesto kampų suvažiavo pas Rimą, Zitą ir Mirtą Prakapus. Su vėliavos įnešimu, oficialiai pradėjome susirinkimą.

Studentas Darius Čuplinskas pristatė „Amnesty International" organizaciją, kas ji yra ir kaip jinai veikia po visą pasaulį. Jis pabrėžė, kad ši Londone įsteigta organizacija naudojasi laiškų rašymo tinklais paremti ir padėti išlaisvinti politinius kalinius („prisoners of conscience") ir, kad ši organizacija savarankiškai veikia, be jokios finansinės paramos iš valdžios. Darius asmeniškai priklauso

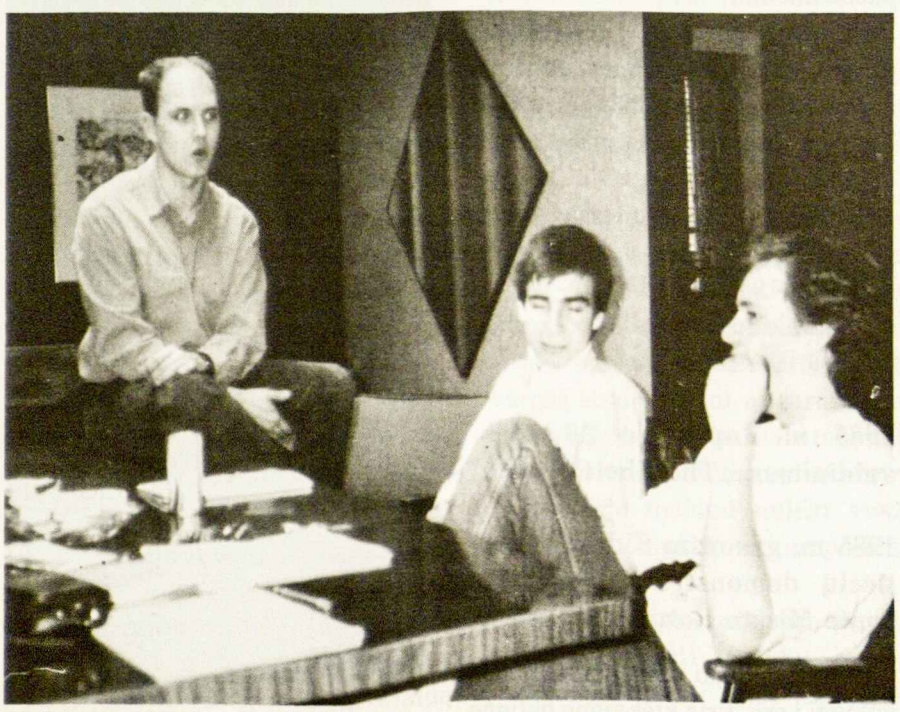

Darius Čuplinskas, Linas Daukša, ir Rimas Prakapas

R. Prakapas, L. Daukša, M. Palubinskaitė, D. Cuplinskas, V. Cuplinskas, D. Dirmantaitė rašo laiškus.

„Amnesty International" organizacijai ir dirba su grupe surišta su Toronto universitetu.

Besiklausydami lietuviškos muzikos, parašėme 35 Kalėdines korteles lietuviams kaliniams. Visi pasirašėme ant kortelių ir į kiekvieną įdėjome plotkelę kartu su rūtų šakele.

Sunkiai dirbdami pastebėjome juk išalkę esame, tad užsisakėme tradicinį studentų susirinkimų maistą — pizza (Kanadoje su ananasais). Padėkojome Dievui už pizzos išradimą, be kurios nebūtų įmanoma turėti studentų susirinkimų, ir skaniai pasisotinome.

Nusišluostę veidus ir atsigaivinę, sekantį susirinkimą nustatėme lapkričio 28 d., nutardami pamatyti Toronte pastatytą kontroversinį vaidinimą, „The Ghetto". Tai yra Izraelio G. Sobol parašytas vaidinimas apie žydų persekiojimą Vilniuje, 1942 metais.

Susirinkimas oficialiai baigėsi su vėliavų išnešimu.

1985 m. lapkričio 28 d. — vaidinimas, „The Ghetto"

1985 m. gruodžio 8 d. — Pabaltiečių demonstracija prie Toronto Miesto Rotušės

Juodi balionai buvo simboliniai paleisti į orą. Prie kiekvieno baliono buvo atskirai pririštos kortelės, kuriose buvo parašyti kalinių vardai ir pavardės.

1985 m. gruodžio 20-22 dienos — Prieškalėdinis susikaupimas

Kiekvieną dieną dalyvavome Prisikėlimo parapijos Mišiose specialiai paskirtom pasiruošti Kalėdoms, su kun. Saulaičiu. Gruodžio 21 d. po Mišių, moksleiviai ir studentai suvažiavo pas Prakapus susikaupimui, diskusijoms ir pasikalbėjimui apie Kūčias ir Kalėdas su kun. Saulaičiu. Visi laužėme plotkeles ir vaišinomės maistu, rimtai daliai pasibaigus.

Prakapaitė, Toronto draugovės pirmininkė

1985 m. gruodžio 26 d. - 1986 m. sausio 1 d. — SAS Žiemos stovykla

Šešiese susėdome į mašiną ir nuzvimbėm į Burlington, Vermont studentiškai stovyklauti ir paslidinėti kalnuose su savo draugais iš Amerikos!

1986 m. sausio 10-12 dienos — Jaunimo rekolekcijos, Sharon, Ontario

Kun. Saulaitis ir sesė Ignė pravedė atdaras rekolekcijas visiems studentams. Dauguma studentų iš mūsų draugovės dalyvavo.

O ATEITY...

Studentų Pavasario kursai Wasagoje, Kanadoje!

Studentų laikraštėlis.

Toronto Ateitininkų ruošiamas Stasio Šalkauskio minėjimas ir... laukiame Studentų Vasaros stovyklos, kuri įvyks Kanadoje.

Zita Prakapaitė
Toronto
studentų ateitininkų draugovės
pirm.

Rimas Prakapas, Toronto draugovės pirmininkės brolis

Studentų 1985-86 metų žiemos stovykla

Pakėlus nukritusį kalendorių, liūdesys sugniaužia širdį, pamačius seniai praėjusio sausio veidą. Akis užstringa ant sausio 26 dienos, kuri atžymi lygiai mėnesį nuo išvykimo į studentų ateitininkų žiemos stovyklą, kuri įvyko Burlington, Vermont ir tęsėsi nuo 1985 m. gruodžio 26 iki 1986 m. sausio 1 d. Nejučiomis, sąmonė apleidžia dabartį ir su malonumu lekia į praeitį — atgal į stovyklą, atgal pas draugus.

Mintyse prasiveria studentų ateitininkų stovyklos vaizdas... apšalusio miškelio vidury stovi du mediniai, skandinaviško stiliaus namai; už jų tarp medžių, matosi koplytėlė, o akis šokdina artimo ežero baltom putom pasipuošusios bangos. Viską kloja švelnus, baltas sniegas, kuris puošia medžių plonas šakeles ir kaip minkštas dekutis apjaukia namų sienas.— Čia mes lakstėm, 65 studentai ištrūkę iš darbų... negalėjom būt pakliuvę į puikesnę vietą!

Stovyklos metu, pamiršom savo kasdienines įtampas, ir pilnai įsivėlėm į stovyklavimo „pareigas". Pirmutinę dieną, kėlėmės anksti ir traukėm „Jay peak" kalno link, kur teko ištisą dieną konkuruoti su kalnu. Užsikeldami į kalną stebėjomės gamtos grožiu, džiaugdamiesi, kad diena buvo pašvęsta slidinėjimui. Lipant nuo keltuvo, kai kurie pasileido žemyn kalnu kaip kulkos iš šautuvo, kol kiti, mažiau patyrę slidinėtojai išplėtę akis vos įstengė suvaldyt drebančias kinkas. Kai kurie baimę greitai nugalėję sekė pirmuosius, o kiti, truputį bailesni slidinėtojai, pademonstravo savo universitetų išlavintus protus ir be gėdos atsisėdo ant užpakaliukų ir nuslydo iki laukiančių kolegų. „Mažiau skauda kristi kai jau sėdi", stengiausi pasiteisint savo nepatenkintiems mokytojams ir tuojau supratau, kad tai nebuvo priimtinas slidinėjimo stilius. „Ai-jai-jai", sudejavau tyliai, „Čia ne California kalnai".

Neužilgo, natūraliai susiskaldėm į grupeles pagal slidinėjimo lygį; ir žinai, net tie, kurie graudinosi, kad rogutes paliko namie atrado, kad gali būt tikras džiaugsmas nusileist nuo kalno viršūnės. (Atrodo, kad išlipus kalno viršūnėj, vėjui ūžiant aplink ausis, reikia primerkt akis prieš blaškomas snaiges, kurios sukas ir šoka į visas puses, ir ieškoti mažų vaikų, kurie lėtai traukia takelio link. Atradus tokį vaikutį, jį seki... ir dažniausiai, jis suteiks tau palydą lengviausiais takeliais pakalnėn! Žinoma, gali per klaidą nusekti patyrusį slidinėtoją ir tuo atžvilgiu yra gera galimybė, kad nusivarysi nuo takelio, gal net nuo kalno, kai prarandi savivaldą slidėms.)

Pirma slidinėjimo eskursija praėjo sėkmingai. Niekas nesusižalojo visam gyvenimui, nors buvo tokių, kuriems teko galvą pirmyn skrist į sniego pusnis, arba pasivaikščioti kalno takeliais, slides parsinešant ant pečių. — Kai kurios slidės tik paklusnesnės už kitas; kol vienos atsisako sekt nurodytą takelį, ir mėto vargšą studentą ant nugaros, kitos zvimbia kalno stačiausiais takeliais ir neša laimingą studentą ten kur visiems būtų malonu nulėkt vietoj nurėpliot. Žinoma, viskas pareina nuo slidžių...

Stovyklos eigoje, atsirado dar dvi progos slidinėti — abu kartus „Sugarbush North" kur vieną sykį narsi grupė puikių slidinėtojų

traukė nenužymėtais takais, per gilų sniegą ir gražiai paraudusiais žandais sugrįžo, „Visa pagarba slidinėjimo dievams!"

Stovykla nebuvo vien tam, kad lavintume savo slidinėjimo gabumus, ir todėl nemažai laiko praleidom kituose užsiėmimuose. Vieną rytą praleidome bediskutuodami savo lietuvybę, jos vertingumą ir ateitį. Sprendėme kodėl dalyvaujam lietuviškoj veikloj, veiklos naudingumą, ir veiklumo kainą. Sprendėme ar auklėsime vaikus lietuviškai, ar sieksime kito tikslo. Įsijautę, siekėm tiesos tampydami klausimą į visas puses mažose grupėse, o paskui kartu suėję stengėmės toliau išnagrinėti atsakymus debato formoje. Buvo įdomu, kad niekas negalėjo sugalvoti apginamos priežasties neveikti arba vaikus neauklėti lietuviškai. — Mes labai vertiname savo lietuvybę ir nesam linkę ją prarasti.

Kitomis progomis, Arūnas Čiuberkis mums pasakojo apie teatrą bei gyvenimą Lietuvoje. Jis tai pat trumpai apibūdino Brolius Tautkus. Tai yra muzikos grupė, kuri yra labai populiari ok. Lietuvoje. Sovietų valdžia yra ją uždraudus, ir neleidžia jai viešai groti, tai Broliai Tautkai yra tapę pogrindžio grupė, kuri rašo ir groja labai jautrias, patriotiškas dainas. Studentų sąjungos dvasios vadas, kun. Cukuras, vaizdžiai kalbėjo apie profesorių Stasį Šalkauskį iš biografinės perspektyvos, praplėsdamas mūsų žinyną apei ateitininkų ideologijos tėvą.

Susikaupimo vakaras rado mus svarstančius popiežiaus Jono Pauliaus II apaštalinį laišką pasaulio jaunimui. Pergalvojom besibaigiančius metus — jų džiaugsmus ir skausmus — sėdėdami šilto namelio tamsiajam kambary ir bevaikštant lauke žvakutes keldami prieš tamsų, šaltą dangų. Ir rodos, Dievas mirktelėjo žvaigždute į pakeltus veidus, lyg suteikdamas mums Savo palaimą ir paskatinimą nešti Jo šviesą kitiems per savo gyvenimus. Pergalvoję savo gyvenimo tekmę, baigėme vakarą bendra malda.

Ne visi vakarai buvo tokio rimto pobūdžio; žaidėme „Koks Prots", kuriame atsakinėjom klausimus apie ateitininkus, Lietuvos istoriją ir stovyklą. Greitai šokom atsakyti klausimus, garsiai ginčijomės dėl kiekvieno taško ir komandos mandriai įtarinėjo, kad visos kitos komandos trputį suko. Mūsų komanda džiugiai prisidėjo prie kitų apkaltinimo, nes patys smagiai rinkome taškus su šalia sėdinčios komandos pagalba. Dabar neprisimenu kuri komanda galų gale laimėjo, tik prisimenu, kad buvo baisiai daug juoko, laimingų veidų ir retkarčiais pasigirsdavo teisingų atsakymų.

Kitus vakarus praleidome, stebėdami vaizdajuostę iš praėjusio Laisvės Žygio Europoje, kurią mums išaiškino Vytas Čuplinskas. Taip pat stebėjome filmą „Gorky Park", kuri suteikė vaizdą slegiančio sovietinio gyvenimo.

Bendriems vakarams (kuriuos pravesdavo Viktutė Venclovaitė ir Kristina Lukaitė), pasibaigus neskubėdavom miegoti; buvom tiktai trumpam susirinkę, tai nenorėjom eikvoti brangaus laiko miego

karalystėje. Verčiau, vakarais ilgai kalbėdavom sėdėdami prie ugniavietės, žaidėm naujai sukurtą žaidima, kurį praminėm „Prano Dovydaičio Trys pamatiniai klausimai", klausėmės muzikos, išėję stebėjome nuostabius žvaigždynus, sėdėjom ant gražių medinių balkonų, prie ugniakuro ar ant minkštų sofų ir kalbėjomės. Tie, kurie įstengdavo nemigdavo, nakties ramybę praleisdami draugų tarpe bestatant bokštus iš rąstų kaladžių ar ilgai filosofuodami apie pasaulio klausimus prie blėstančio ugniakuro.

Stovykla yra ypatingai atmintina dėl to, kad gyvenome taip šeimyniškai. Neturėjome šeimininkės, tai gaminome valgius patys. Kasryt, Nida Pemkutė ir Rūta Kūraitė išsirisdavo iš lovų, nulėkdavo į virtuvę ir paruošdavo skanius pusryčius visai stovyklai. Kol visi miegojo, Rūta ir Nida su tikru rafinuotumu suplakdavo kiaušinienę, pakepdavo lašiniukų, blynus vartinėjo, duoną pagruzdeno ir prižiūrėjo, kad netruktų šviežių vaisių ar javainių. Nuėjus į virtuvę visada rasdavom jas linksmas, žibančim akim, kurios niekada neišdavė, kaip sunku buvo keltis kas rytą prieš kitus.

Valgio gaminimas užėmė visai kitą reikšmę stovyklautojų tarpe. Nebebuvo vien tiktai maisto pagaminimas — ne, ne — tapo garbės reikalu — konkursu. Šeimininkai užsitarnaudavo taškus ne vien dėl maisto skonio, bet ir dėl stalų padengimo ir valgio pristatymo. Toli atkeliavom nuo tų dienų kai jaunučių stovyklose dejavome, kad maistas „tikrai ne kaip namie" (nors jis tikrai nebuvo toks baisus).

Burlington miestelis dažnai rasdavo studentų ateitininkų grupeles bevaikštant per krautuves ieškant pirmos rūšies mėsos, daržovių ar kitų sudėtinių dalių nuostabiems valgiams. Stovyklos erdvingoj virtuvėje, susirinkdavo didelės grupės žmonių ir piaustė, skuto, tarkavo, kepino, maišė ir galų gale gražiai išdėję parengtą maistą su bravūra atverdavo virtuvės langą į valgomąjį, kad susėdusieji galėtų pasigėrėti jų kūryba!

Už tad, kad rašau šį stovyklos prisiminimą, turiu privilegiją pasakyt, kuris valgis buvo ypatingai sėkmingas. Nors pusryčiai buvo gardūs, viščiukas, pizza, spaghetti, ir kiti pietūs bei vakarienės labai įspūdingos, puikiausias valgis buvo — taip, „Lipnūs likučiai". Tie pietūs

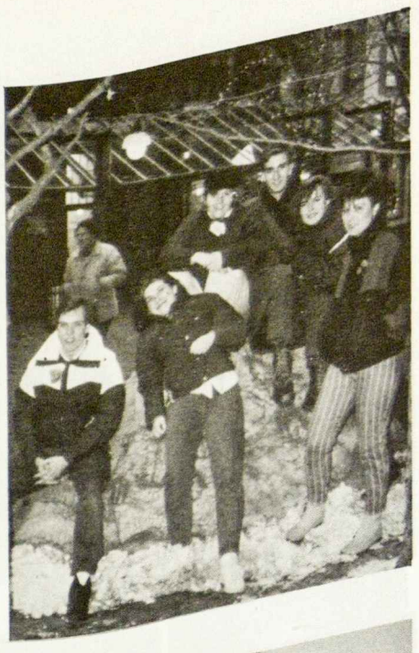

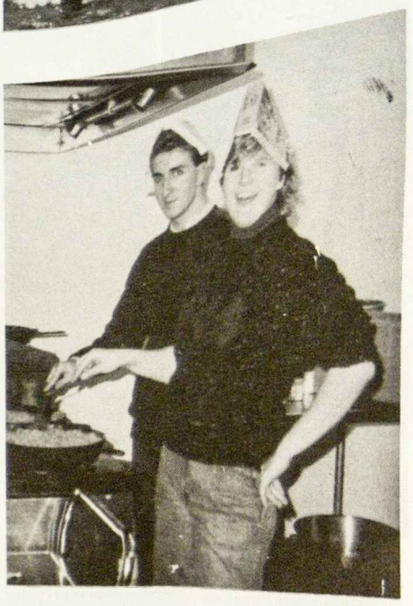

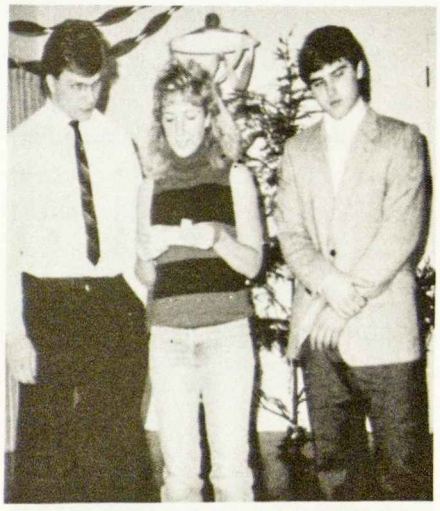

buvo išskirtini tuo, kad maža grupė studentų išgirdo žodžius, „Sunaudokit visus likučius", ir sukūrybingu atsidavimu pagamino labai atmintinus pietus. Atmintinus dėl savo lipnaus servetėlių spalvų suderinimo ir skoningai išdėstyto bufeto. Violetinės ir ružavos servetėlės puošė stalus, kuriuose stovėjo stiklinės su ružavu gėrimu ir bliūdeliai pilni spalvingų mėtinių saldainiukų.

„AAAAAAAAhhhhh! ŪŪŪŪŪŪŪŪhhhh! MMMMMMMMMMMMMMMMMMMMMMMM!" susirinkę stovyklautojai atsiduso, patenkinti valgio pristatymu. „FE!" šaukė vienas susiraukęs stovyklautojas atradęs sužliugusį gruzdentos duonos gabalėlį, kurį rūpestingai buvom pakišę po kranu, kad jis truputį suminkštėtų. — Juk, prisiminkite, kad vartojome likučius — reiškia duona jau sykį buvo tą rytą gruzdenta... reikėjo užtikrinti, kad nesudegtų. Greitai nutildėme tą mielą stovyklautoją, aiškiai pašnibždėdami, kurie valgiai buvo mažiau kūrybingai sudėti... ir linksmai siūlėme suvilgytą — pergruzdentą — duoną — su — sūriu tiems, kurie buvo peralkę ir nepastebėjo jos keistos konsistencijos. Ir ką išmokom — maisto pristatymas yra dažnai svarbesnis negu pats skonis.

Naujų Metų išvakarės buvo tikrai puikios. Pradėjome su skoningai paruošta vakariene — kuria šeimininkai, SAS CV, su gera priežastim didžiavosi, net paminėdami, kad tai buvo geresnis pristatymas negu „Lipnių likučių". Nejaugi.

Buvo sunku tikėti, kad stovykla, kartu su 1985 metais, jau buvo taip netoli pabaigos. Laukėme to momento linksmai, džiaugdamiesi vienas kito talentais, kurie buvo pristatyti „Talentų vakare".

Vidurnaktis per greitai atskubėjo. Staiga, Senieji 1985 Metai (Vytas Čuplinskas) pakilo mūsų tarpe, šlubuodami ir nelabai norėdami su mumis atsiskirti. Mums bežiūrint, 1985 Metai sudejavę sukrito, ir norėjosi mielą senelį apkabinti ir padėkoti jam už puikų gyvenimo tarpą. Bet, seneliui parvirtus, 1986 Metų Kūdikėlis (Vidas Žlioba) suriko iš plaučių gelmės ir, smarkiai laikydamas vystyklus, atrėpliojo mūsų tarpan. Senieji Metai pranyko, Naujieji atvyko ir sveikinom juos ir viens kitą šiltais apkabinimais bei nuoširdiau-

siais linkėjimais.

Pirmutinę 1986 metų naktį, mažai kas miegojo. Ilgai sėdėjome, dūmodami, nenorėdami kristi į lovas ir prarasti paskutines kelias valandas, kurias galėjome pasidalinti. Nakties metu, stovyklautojai išvežė dalį savo draugų į aerodromą — ir su tuo, stovykla pradėjo pasibaigti

Sausio 1 dieną pabudome vėlokai; nevažiavom slidinėti taip, kaip buvom planavę, o pažaidėm paskutinį žaidmą „Prano Dovydaičio Trijų Pamatinių klausimų" suvyniojom savo miegmaišius, ir išvalėm savo kambarius taip, kaip palikome juos švaresnius, negu radome.

Pagaliau, atėjo laikas atsisveikinti. Nors neliejom sūrių ašarų — nes nemažai iš mūsų traukėm į Torontą pas Čuplinskus tęsti stovyklą dar keliom dienom; ten žadėjom susitikti su tais, kurie keliavo Montrealio link, ir kartu grįžti Čikagon — mes delsėm. Paskutinį kartą apvaikščiojom pastatus, pastoviniavom rately pajuokaut ir pasigrožėjom ežeru. Nesinorėjo apleisti tokios gažios vietos, kur praleidom tike malonių valandų. Vairuotojų raginami, sulipom į mašinas ir užtraukėm dainą...

Rankose lakau kalendorių. Žiemos mėnesiai dengia vienas kitą rankoms greitai verčiant puslapius pirmyn, skaičiuojant kiek mėnesių liko iki studentų vasarinės stovyklos... „Netrukus!" mintyse sušaukiu, ir linksmai pakabinu kalendorių, džiugiai pradėdama svajoti apie ateinančią vasarą.

G.P.

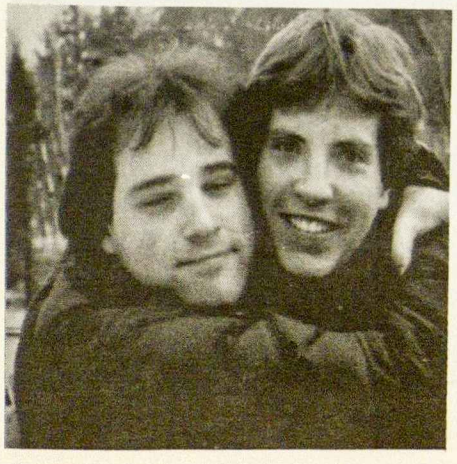

Žvilgsnis atgal į 1985-1986 metų Žiemos Kursus Dainavoje

Kursantai: Vija Bublytė ir Tauras Radvenis

1985-1986 metų Žiemos Kursų dalyviai

Onutė Žukauskaitė

Kadangi čia buvo mano pirmutinis Žiemos kursų patyrimas, aš negaliu palyginti su ankstyvesniais kursais. Gal ir todėl, man padarė dar didesnį įspūdį negu veteranams.

Tuoj po Kalėdų, gruodžio 26 d., atvykau į snieguotą Dainavą su 24 kitais kursantais ir vadovybe. Nors ir buvo smagu pamatyti pažįstamus, jaučiausi truputį svetima — jau penki mėnesiai praėjo kaip nemačius visų. Susipažinimo vakaras pagydė šią ligą. Stovėdama rate, giedant „Kaip grįžtančius namo paukščius" vėl jaučiausi, kad buvau tarp draugų.

Šiuose kursuose kasdien buvo nagrinėjama vis kitą Ateitinikų principą. Pirma kursų diena buvo skirta visuomeniškumo principui. Ši kursų diena, kaip ir visos po jos, prasidėjo su šventomis Mišiomis.

Visuomeniškumo tema kalbėjo dr. Katiliūtė-Boydstunienė. Pagrindinė mintis buvo, kad visuomenė susideda iš individų. Norint atnaujinti visuomenę, mes, kaip atskiri asmenys, turime pirma save atpažinti ir atnaujinti. Tą vakarą mes žiūrėjome filmą „It's a Wonderful Life".

Antra kursų diena buvo skirta tautiškumo principui. P. A. Barzdukas pristatė skirtingą perspektyvą apie mūsų šaknis ir apie mūsų brangią kalbą — tautos gyvybės stiprumą. Saulius Čyvas, antros paskaitos prelegentas, priminė, kad mes turime pareigą tęsti mūsų tautiškumą.

Vakare, ruošėme vaidinimus kursų temomis ir linksmai baigėme vakarą, dainuodami stovyklines dainas. Šitokį pasilinksminimą galiu rasti, tik tarp lietuvių draugų!

Sekantį rytą įvyko MAS suvažiavimas. Po pietų klausėme dr. Katiliūtės-Boydstunienės ir kun. Vaišnio paskaitų apie inteligentiškumą. jų aiškinimu, mūsų pareiga, kaip moksleiviai, nėra tiktai būti „gudriems", bet būti atviriems naujom idėjom ir išsilavinti įvairiose srityse, ne tik vienoje. Šios eilutės man padarė didelį įspūdį:

„Kaip tiesos troškulys
liudija mąstantį žmogų,
taip nuobodulys
liudija bemintį žmogų".
J. Girnius

Vakare, kūrėme plakatus, paskaitų temomis, ir linksmai lošėme „Koks Prots". (Linksma buvo, nes mano komanda pririnko daugiausia taškų.)

Ketvirta kursų diena buvo paskirta šeimyniškumo principui. Rasa Šoliūnaitė-Poskočimienė pažymėjo, kad šeima yra svarbiausias visuomenės branduolys.

Po pietų, p. Polikaitis, p. Udrienė ir dr. Vygantas priminė, kad šeima turi duoti asmeniui gerą pagrindą. Turint pagrindą, lengviau išvengti problemas. Diskusijų metu, kursantams uždavė tėvų roles. Apsikeisdami vietomis, galėjome juos geriau suprasti. Tą vakarą buvo įspūdingas Susikaupimo vakaras.

Paskutinę kursų dieną kalbėjo dr. Vygantas ir kun. Vaišnys apie katalikiškumo principą. Svarstėme tikėjimo klausimus: Kas sukūrė Dievą? Ar Dievas sukūrė žmogų? Ar žmogus sukūrė Dievą? Kun. Vaišnys mums išaiškino, kad Dievas yra be pradžios ir be galo, tai nebuvo sukurtas. Dievas nėra žmogaus kūrinys, nes jei žmogus Jį sukūrė, tai žmogus galėtų Jį sunakinti.

Tą vakarą, žvakių šviesoje, valgėme iškilmingą vakarienę. Vakarienę sekė Kursų uždarymas, talentų pasirodymai, šokiai ir Naujų Metų sutikimas. Niekada nesu sutikus Naujus Metus taip, kaip Dainavoje, tarp draugų!

Man gaila, kad aš anksčiau nedalyvavo kursuose. Juose aš išmokau apie save ir kitus. Gavau geresnį supratimą Ateitininkų ideologijos. Jaučiuos lyg gavusi dovaną. Tegyvuoja Žiemos kursai!

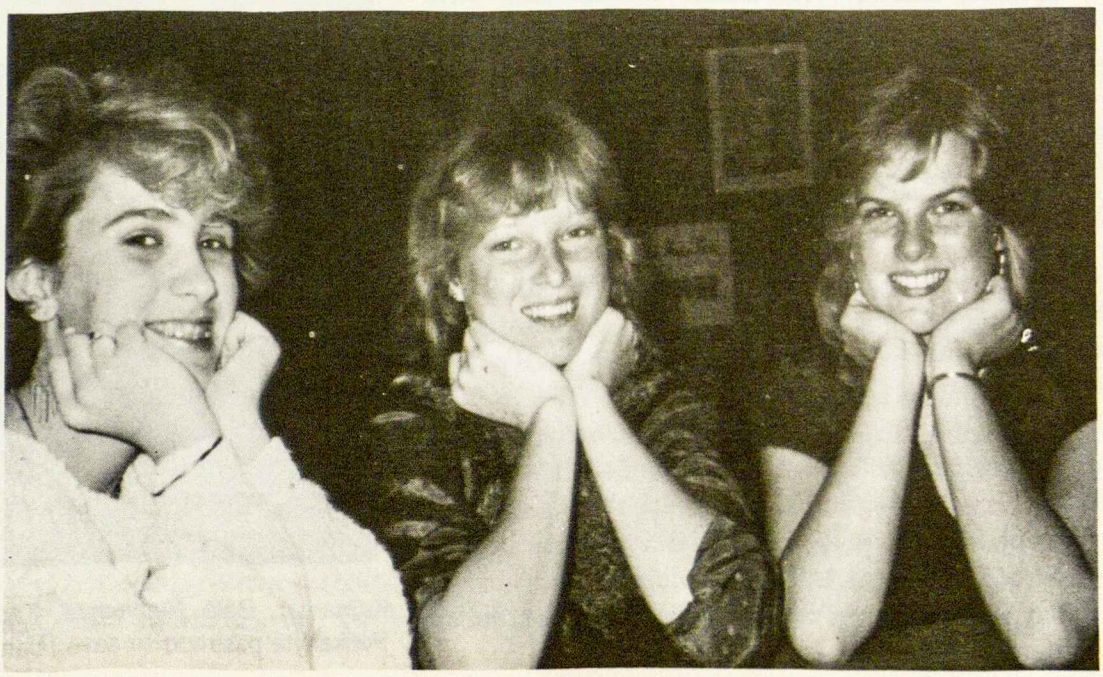

Trys draugės: Daina Žliobaitė, Laura Gražulytė, ir Gailė Radvenytė laukia 1986 metų sutikimo Dainavoje

Kursų vadovai: Audrius Polikaitis, Marius Gražulis, Ed Saliklis, Vėjas Liulevičius ir Rūta Končiūtė Saliklienė

Edmondas Saliklis

Man Žiemos kursai vis prasideda su šiokia tokia baime. „Ar viskas pasiseks, ar kojinių užteks"? Kai pagaliau atvykstame Dainavon, tuoj pat įsijungiu į darbą. Naujos problemos iškyla, baimė auga. Kursai greitai prabėga, ir geigu dideles ir mažas katastrofas išvengiame, tai atsiminimai lieka laimingoje, optimistiškoje migloje.

Ką aš ryškiai atsimenu iš kursų? Židinį, futbolo rungtynes, maistą, vidurnakčio mišias. Kas buvo nemalonu? Klausytis angliškai besikalbančių kursantų, saugoti, kad pas viens kitą nesilankytų naktį. Kas buvo ypatingai malonu? Dainuoti kartu, skaldyti malkas.

Detales užmirštu, bet kursų ūpą vis atsimenu. Tai yra viena iš svarbiausių vadovo pareigų: sukurti gerą ūpą, išlaikyti tą ūpą. Kursuose yra visokių momentų, rimtų ir nerimtų. Dalyvių ųpas nuspalvina šių momentų produktyvumą. Vadovas nori, kad kursantai bręstų teigiamai kursų metu. Žmogaus charakteris gali būti paveiktas per tas penkias dienas, jeigu tasai pilnom jėgom įsijungia į programą.

Kursantai turėtų būti pasiryžę ir pasiruošę bręsti. Jeigu sukuriame inteligentišką aplinką, tuomet atsiranda visokių progų sustiprinti mūsų tikėjimą ir mūsų tautiškumą. Ruošėjai ir vadovai supranta, kad jie paveikia kursantus. Aš vadovauju, nes kursai mane labai paveikė būnant kursantu. Tą ūpą noriu perteikti kitiems.

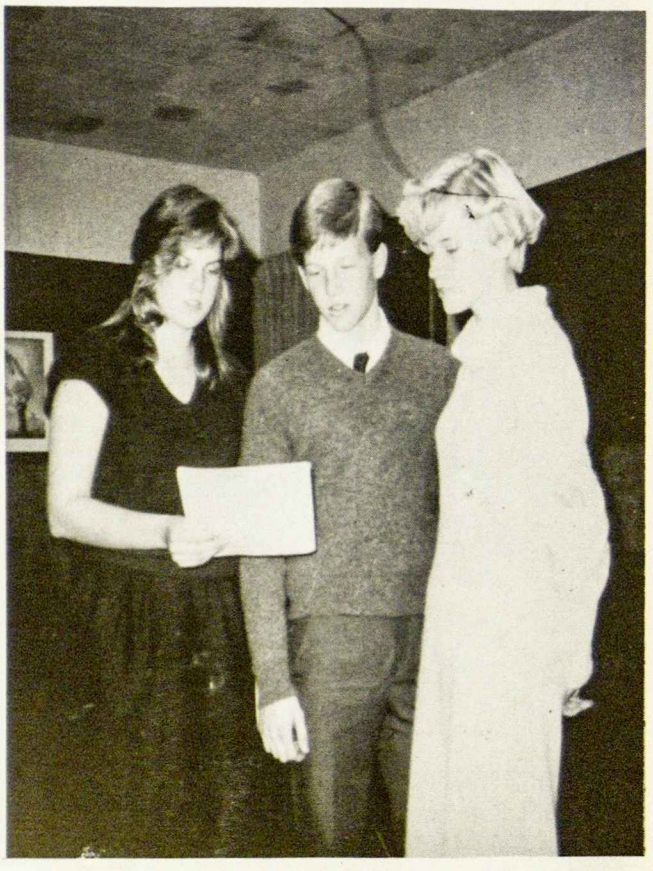

Kursantai: Galė Radvenytė, Tauras Radvenis, ir Rima Polikaitytė pasirodo su savo talentais

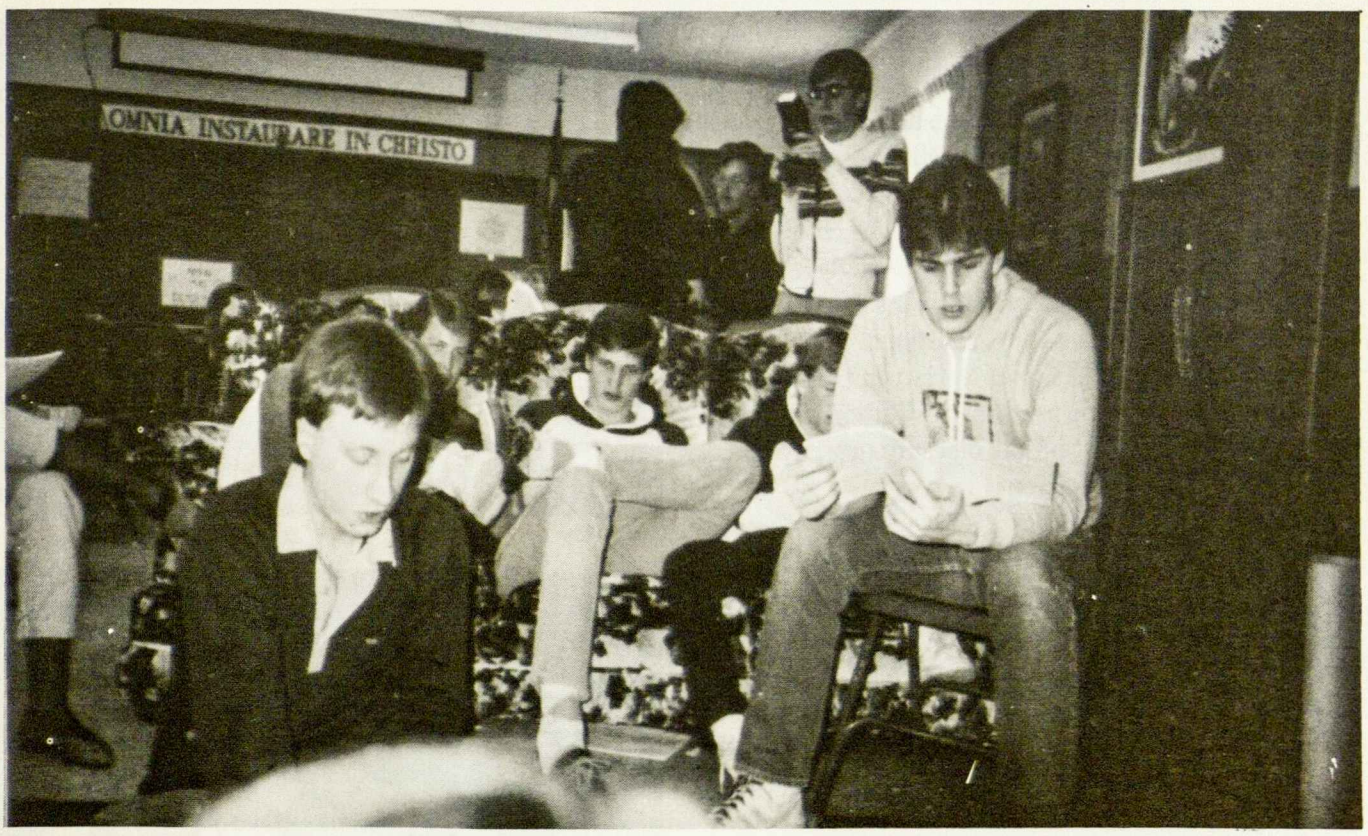

Aras Tijūnėlis

Jei būčiau atvykęs iš Afrikos karščiausių dykumų, atsivežęs tik turbaną ir sandalus, gal Žiemos kursai nebūtų taip labai patikę. Bet, gimusiam ir augusiam Čikagoje (ir tuo būdu užgrūdintas), buvo man grynas malonumas pasprukti iš miesto savaitei gamtoje žiemos metu. Jei dauguma jaunimo nevažiuoja į Žiemos kursus, nes bijo to žodžio „kursai", tai dauguma jaunimo klysta! Nors organizatoriai neapleidžia protinio lavinimo kursų metu, jie taip gerai supranta, kad Dievas davė jaunuoliams labai didelę dozę energijos. (Aišku, yra ribų ant kiek kursantai gali naudotis ta energija, nes kitaip administratoriai nuvargtų.)

Kursantai atvyko į Žiemos kursus iš visų kontinento galų. Laimingai, kas nors padovanojo tiems svečiams, atvykusiems iš šiltų pietinių valstijų, žieminius švarkus. Jiems buvo sunku išaiškinti, kad nebus nei būdo, nei laiko saulėje degintis žiemos metu Dainavoje. Kursai prasidėjo punktualiai kai visi pasivėlavę kursantai buvo surinkti iš aerouosto ir traukinio stoties.

Žiemos atostogos nebūtų daug vertos, jei nebūtų laisvalaikio. Žiemos kursuose, laisvalaikis sekdavo pirmą paskaitą ir pietus. Kursantai dažnai skubėdami baigti pietus, kad galėtų daugiau laiko praleisti lauke su žiauriuoju vėju ir nepakenčiamais šalčiais, užspringdavo. Gal užspringimas buvo tik rezultatas kursantų nepripratimo prie Prancūzijoje mokytų virėjų maisto? Nors man kieti ir juodi blynai patiko. Baigę pietus, kursantai lauke išsiskirdavo į įvairias sporto grupes. Ant pusiau užšalusio Spyglio vykdavo ledo rutulio varžybos ir figūrinis čiuožinėjimas. Šalia garažo, pievoje, buvo bendras kasdieninis Amerikietiško futbolo „Super bowl". O, ten toliau ant Rambyno ir prie berniukų barakų, narsūs rogučių „lakūnai" įrodė, kad galima lėkti nepaprastais greičiais, trenkti į tvirtus ąžuolus ir vis tiek išlikti gyvais. Bet, šiuo laiku, verta paminėti perspėjimą pietiniam piliečiam, kad golfas, irklavimas ir nardymas nėra lošiami per Žiemos kursus (dėl aiškių priežasčių).

Po laisvalaikio, visi surimtėdavo ir grįždavo į dienos antrą paskaitą. Dauguma paskaitininkų buvo pakviesti iš tolimesnių miestų, kad kursantai galėtų gauti gerą ekspertinę paskaitą. Paskaitininkai labai gerai pritraukė kursantų dėmesį, kalbėdami įvairiomis temomis.

Pasibaigus paskaitai, pasaulinio lygio „šefai" davė mums vakarienę. Baigus vakarienę, kursantai gaudavo laiko pasiruošti vakarinei programai. Kiekvieną vakarą, vadovai suruošė įdomius žaidimus bei užsiėmimus. Aišku, po vakarinės programos, visi greitai atsisveikino ir bėgo į kambarius išsimiegoti. Kursantai ypatingai stengėsi išsimiegoti gruodžio 30-to naktį, nes kitą naktį vyko „Naujų metų sutikimo/atsisveikinimo su draugais" balius.

Ir tai, baigiasi smagiausia savaitė mano žiemos atostogų. Gavau paišdykauti, pabendrauti su draugais ir šiek tiek išmokti. Gaila, kad šįmet baigiu savo pirmus metus universiteto (savotiškai gaila — aišku, didelis džiaugsmas bus kai baigsiu). Gaila, nes žinau, kad jau kitais metais nebepriims manęs Žiemos kursuose. Sako, kad per dažnai skutuos, tai jau laikas palikti jaunesniuosius. Bet kitais metais, kai pradės snigti, prisiminsiu, kad Dainavoje yra „mano svajos, ten sapnai, ten palikau senus draugus".

Linas Biliūnas

Po Kalėdų, nuo gruodžio 26 iki sausio 1-mos dienos, įvyko Žiemos kursai, Dainavoje. Niekad nedalyvavęs kursuose, nežinojau ko tikėtis. Būdamas pirmametis studentas, nesitikėjau, kad diskusjios bus tokios įtemptos ir tokios įdomios. Bet buvo, ir privertė galvoti. Buvau labai patenkintas paskaitininkų parinktomis temomis ir įdomiai pristatyta medžiaga.

Žiūrint iš rimto taško, man geriausia patiko diskusijos mažose grupėse, kuriose buvo diskutuojama moraliniai klausimai. Taip pat patiko didesnių grupių diskusijos apie ateitininkų principus.

Aiškiai, visa programa nebuvo rimta. Teko ir paišdykauti ir padraugauti. Žiemos metu, Dainavos vaizdas labai skiriasi nuo vasaros. Kas paslėpta vasara, aiškiai matoma žiema. Negalėdami maudytis Spyglyje, čiuožėme ir važinėjome rogutėmis. Vietoj tinklinio, žaidėme futbolą sniege. Sugrįžę iš laisvalaikio, pasišildėme prie šilto laužo ir pasilinksminome. Vakarais, apart diskusijų, žaidėme „Koks Prots", pavadinome, pašokome.

Buvau truputį nusivylęs šių metų kursantų mažu skaičiumi, bet vis tiek, net su maža grupe viskas smagiai praėjo. Rekomenduočiau visiems moksleiviams ir pirmamečiams studentams dalyvauti Žiemos kursuose. Gaila, kad nebegalėsiu ateinančiais metais dalyvauti kursuose. Bet, jei kursų ruošėjai pratęstų amžiaus reikalavimus dar vieneriais metais...

Atkelta iš viršelio antro puslapio

Taika 28
Rimas Prakapas
Tėvynės pavasaris 29
Milda Palubinskaitė
Gaila 30
Gegutė
Oruostyje 30
Gegutė
Mano meilei 31
Kovas Palubinskas
Plakatas 32
Marius Gražulis
Veikla 33
Studentų ateitininkų sąjungos primininko žodis 34
Arūnas Pemkus
Detroito draugovės veikla 35
Aldas Kriaučiūnas
New Yorko draugovės veikla 36
Audrė Lukoševičiūtė
Los Angeles draugovės veikla 37
Ginta Palubinskaitė
Toronto draugovės veikla 42
Zita Prakapaitė
SAS 1985-86 žiemos stovykla 45
Ginta Palubinskaitė
MAS 1985-86 žiemos kursai 48
Onutė Žukauskaitė, Edmondas Saliklis, Linas Biliūnas, Aras Tijūnėlis

Skiriame šią studentų ateitininkų Ateitį kun. Celiešiui kuris mus visus taip mylėjo ir visiems studentams ateitininkams atminti šiuos 1985-86 veiklos metus.

Dėkojame visiems tiems kurie prisidėjo prie šios studentų Ateities išleidimo. Ačiū tiems kurie atsakė į mūsų laiškus — straipsnių rašytojams ir Rūtai Sidrytei, Eglei Lesniauskaitei, Laurai ir Henrikui Šatinskams, Linui Daukšai, Rimui ir Zitai Prakapams ir visai Toronto valdybai už atsiųstas nuotraukas ir Vytui Čuplinskui už nupieštą viršelį.

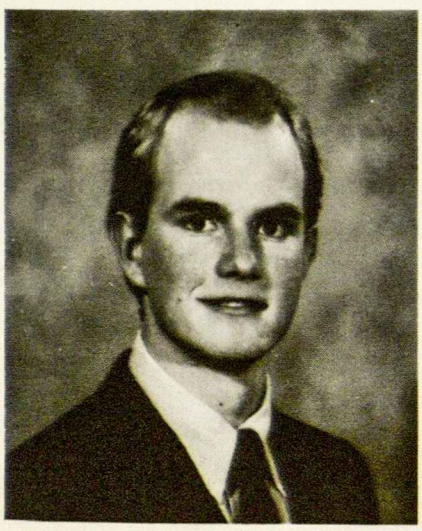

Dėkojame Vytui Čuplinskui už taip puikiai nupieštą viršelį studentų Ateičiai.

Garbė Kristui!
Redakcija

ALp(LKA)1786
1986, Nr.3

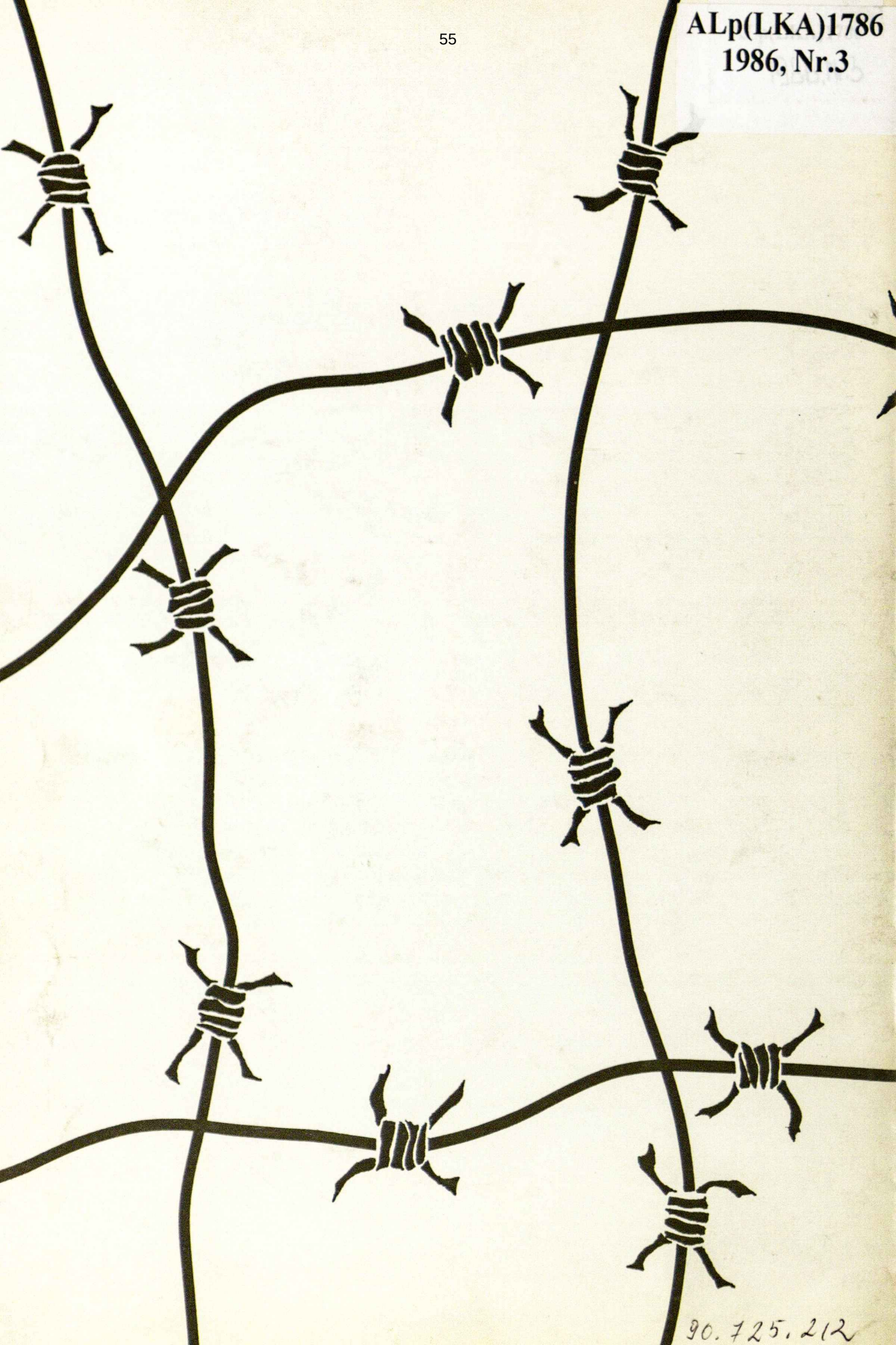

90.725.212